

RECORDS OF THE

899.9

ღუთივ შუქნიერი თხრობანი სულისა
ფრიად სარგებელნი,

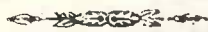
რ მ ე ლ ს ა ე წ ო დ ე ბ ი ს

„ბ ვ ი რ ბ ვ ი ნ ი“

თავი მესამე

~~1/10~~

სასწავლო მოქმედებათათჳს ღ სავრ-
გებებათა“

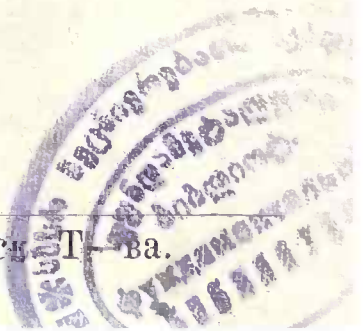

მღუდლის ვასილ გრიგორის ძის
კარბელაშვილის მიერ
საკუთრებით და რედაქციით გამოცემული.

თბილისი

Типографія Груз. Издательств Т—ва.

1893

Дозв. дух. ценз. Тифлисъ, 14 марта 1892 г.

წანდუკი (სარჩევი) მესამე თავისა

თ ა კ ი ლ

თსრუბაჲ	ბ ^წ	თუ ვითარ კლასაკთა მიმ-	ბგ.
		ცემი ჴრისტესა მისცემს	137
„	ბ ^ჲ	თუ ვითარ მოწყალებისა	
		ძალით მკუდარი აღსდგას .	139
„	ბ ^ჲ	მთავრისა თჳს დიდებუ-	
		ლისა	145
„	ბ ^გ	ეკსარისტისა თჳს მწყემ-	
		სისა	148
„	ბ ^დ	მესტვირისათჳს, რომელი	
		მოწყალებისა მიერ ცხონდა .	151
„	ბ ^ე	ათსის თაჳსათჳს, რომელი	
		მოწყალებამან საბ-	
		ერობილით იხსნას	154
„	ბ ^ვ	ჭეშმარიტისა მოწყალისა-	
		თჳს, რომელმან იხსნას სუ-	
		ლი კაცისა წარწყმედისაგან .	157
„	ბ ^გ	მემტილისათჳს, რომელი	
		მოწყალებისა ძლით გა-	
		ნიკურნას	160

II

თხრობა	ჰ მარტიანისათვის მოწყუ-	
	ლისა	162
”	რ შიშულთ შემოსისათვის.	164
”	რ სერაპიონისთვის უბოვა-	
	რისა	166
”	რ უცხოთ შეწყენარებისათვის.	169
”	რ მოწყულებისა შემნახებუ-	
	ლისათვის	171
”	რ თავისა თვისისა განმსუიდ-	
	გელისა ჭ მოწყულებად მი-	
	ცემისა თვის.	173
”	რ დიდისა მეფისა ზონსტან-	
	ტინესთვის.	178
”	რ კეოდოსი მეფისათვის.	181
”	რ მეფისა სენონისათვის .	184
”	რ თუ ვითარ მოწყულებისა	
	ბოქმედი შუდ წილად მი-	
	ილებს	185
”	რ თუ ვითარ გლახაკთა	
	მიმცემი მრავალ წილად	
	მიილებს	189
”	ს ვითარმედ გლახაკთ მოწყ-	
	უაღე ას წილად მიილებს .	194

თ ა ვ ი 14.

ქველის მოქმედებისა და მოწყალებისა.

თხრობა 64.

თუ ვითარ გლახაკთ მიმცემი ქრისტესა მის-
ცემს.

ყო კაცი ვინმე კონსტანტინეპოლის მდი-
დარი ჭ ფრიად მოწყალე, რომელმან მარა-
დის ჭყვის ქველის საქმე ყოველსა ადგილსა
ღ უბანთაცა ქალაქისათა, სჯავსა მისსა მი-
დედნიან რა სიმრავლე გლახაკთა. ხოლო იგი
რეცა¹⁾ განსდევნიდა მათ ჭ განიშორებდა?
არამედ კელთა შინა მათსა შთაუდებდა მოწყ-
ვალებადსა. ამისათვის ჭყოფდა ამას, რამეთუ ენე-
ბად კაცთაგან დაფარვა ქველის საქმისა თუ-
ლისა ჭ ოდეს თვისაგან²⁾ იხილის გლახ-
აკი, ამბობს უყოფდა კელსა ჭ ესრეთ
მისცემდა მოწყვალებადსა. ხოლო ჭყვა ვინმე
მას სარწმუნო მეგობარი. ჭ ჭკითხვდა მას,

1) ვითამ.

2) მარტოკა.

თუ „კითარ იქმენ შენ ეგრეთ მოწვეალე?“ ჭ მან მიუგო ჭ ეტყოდა — ოდეს ვიყავ მე მცირე, კითარ ათისა წლისა, შეკედ ეკვლესიასა ლოცვად, ვიხილე ბერი ვინმე სულიერი, რომელი ჭქადაგებდა ჭ ასწავებდა ერსა მეტეველი, კითარმედ „რომელი მასცემს გლახსაკსა, ქრისტესა ავასსებს¹⁾“. სოლო მესმა რაღა ესე, არა მრწამს მოძღურებად მისი, რამეთუ განვიზრახეთავსა შორის ჩემსა, კითარმედ მასმიეს მე ქრისტე ცათა შინა ზის მარჯუჭენით მამისა ჭ კითარ ქუჭყანასა ზედა ივასსებს? ჭ ამას რა ვიგონებდი, წარკედ შინ სახილ ჩემდა. ჭ ვიხილე გლახაკი დახებგულითა²⁾ მოსილი და მოარული. ჭ თავსა მისსა ზედა სდგა საცნაურად უფალი ჩუჭნი იესო ქრისტე. ჭ კითარ გლახაკი იგი ვიდოდა, მოწვეალესა ვისმე შეემთხვია ჭ მისცა მას ჰური. ჭ კითარცა განმარტა³⁾ კელი გლახაკმან გამორთმევად ჰურისა, ჭ აჭა სასემანცა მაცხოვრისამან მიჭყო კელი თჳსი კელისა მიმართ მიმცემელისა. ჭ მოიღო კელისა მისისაგან ჰური. ჭ მისცაღ მას გურთხევად პირის პირ დალოც-

1) ავალებს. 2) დაფლეთილი, დაგლეჯილი.

3) გაუშვირა, გაუწოდა.

კაჲ; ხოლო ესე რაჲ ვიხილე მე, მრწამის რამეთუ „რომელი მისცემს გლახაკსა, ქრისტესა მისცემს.“ ჭ აწცა ვხედავ სხესა მას უფლისაჲსა ჩვენისა იესო ქრისტესსა თავსა ზედა გლახაკთასა მდგომარესა. ჭ მისთვის გარე მოცულ ვარ შიშითა ღუთისაჲთა ჭ შინაგან აღტრობილ სიყვარულითა. ჭ ესრეთ ვჭყუოვ მოწყალეობასა სურვილით ძალისაებრ ჩემისა, რამეთუ მოწყალეობა არა გლახაკთას არს მიცემად, არამედ ქრისტესა, რომლისა არს დიდებაჲ უკუნიითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ 14

თუ ვვთარ მოწყალებისა ძლით მკჳდარი აღსდგა.

იყო ვინმე კაცი ღუთის მოყუარე, კეთილ მორწმუნე ჭ ფრიად მოწყალე. ჭ იყო იგი ვაჭარი. ჭ რადენსაცა მისცემდა მას ღმერთი მოსაკებელსა, იგი ყოველსაჲე გლახაკთა განუყოფდა. ხოლო დღესა ერთსა ჩუჭულებისა-

შეხვედრის და იგი საგნობად¹⁾. ღ ივანა²⁾ სადგურისა ერთისა. ღ გლახაკი ვინმე ეკედრე-ბოდა ღ ითხოვდა მისგან მოწყალებსა. ხოლო ქრისტეს მოყვარემან მან ჭრჭყადა გლახაკისა „აჭა ვითარცა მხედავ შე გზასა ზედა, ძმაო, მარტოდა, რამეთუ ტვრთი ჩემი ყოველივე განმიტევებიეს. ღ არა რაღა მაჭყეს აჭა, რათამცა მიგცე შენ. არამედ ეკედრე ღმერთისა ჩემთვის ღ ოდეს მოვიჭცე, მოგცე შენ სახმარის³⁾. ღ ეტყოდა გლახაკი—ვითარ უკუჭ ვსცნა მოჭცეკვად შენი უფალო? ხოლო მან ჭრჭყა „ვიდრე ამას დღემდემ ელოდე ღ, უკეთუ მას შინა ვერ მხროვო შე, აჭა ქვსა ფიქალი⁴⁾, რომელი აჭა სძეეს. ამას ჭეეშე დაკასდუა, რაღაცა მხეხავს შენდა მიცემად—აჭა იმიე, — ღ ჭხროვო, გარნა ეკედრე ღმერთისა ჩემთვის, ძმაო!“ ხოლო დაიყოვნა⁵⁾ რაღა ვაჭარმან, მოვიდა გლახაკი ჰემანისა⁶⁾ ყამსა. ღ ჭეეშე მის ფიქალისა ჭხროვა ფრიადი ოქროდა დაუნჯებული ად-

1) მგზავრობდა.

2) დაისადგომა, დაისვენა.

3) ჩასაცემელი, შესამოსელი და რაღაცა შესაწვენელი. საბ. ლექსიკ. 275 გვ. 4) ქვს ფიცარი.

5) დაიგვიანა.

6) პირობა.

რითგანკე. & წარიღო ყოველივე & განმდიდრდა ფრიად. & იყიდნა პალატნი მრავალ ფასისანი, მონანი & მხეკალნი, დახანნი¹⁾ & კენახნი, კარნი, აქლემნი, ცხენნი & ჯორნი, — ყოველნივე სავსებით, ვითა მდიდართა კმა ყოფოდან; & მოიუყანს ცოლი მდიდართაგან. & იწყო დიდებულად ცხოვრებად. & ჰყოფდა ქველის საქმესა გლახაკთა, უცხოთა & ჭირკუულთა ზედა მოუკლებულად. & შემდგომად უამისა მოვიდა კეთილ მოწმუნე იგი კაჭარი ადგილსა მას. & მოესხენა რამ იგი გლახაკი სიდა აღეთქვა & აღიღო ოქროჲ კელითა თვისითა & ენებაჲ ქვსა მის ქვეშე დადებამდ. & აღხადა რამ ფიქალსა, მიეუწესუელად დასცა იგი ბოროტმან სულმან უკეთურმან. & დასდვა მას წყლულებამ თავიდგან ვიდრე ფერხადმდე, ვითარცა სანატრელსა იობს. & ესე ვითარითა წყლულებითა ეგო მრავალ უამ. & მოიყვანნა მკურნალნი & წარაგო ყოველივე მონაგები თვისი, ვიდრე არღა რამ დაუშთა თავისა თვისისა & ვერ განიკურნა. არამედ, ვითარცა ერთი გლახაკთაგანი, ითხოვდა საზრდელსა & ქველის საქმესა. დღესა ერთსა მო-

¹⁾ მომცრო ქალიქი, მოზღუდული.

ვიდა სსსლსა მის მდიდრისასა, რომელი იყო
 ჰირკელ გლასაკი, რომელმან ამის განზრახ-
 ვთა ჰპოვა საუნჯე და გამდიდრდა, და ითხო-
 და მისგან მოწყალებასა. ხოლო მან მიითუ-
 ლა ვითარცა ერთი გლასაკთაგანი და უბრძანა,
 გამოზრდა მისი სსსლსა შინა თვისსა მარა-
 დის¹⁾.

შემდგომად ჰკითხა მას თუ „სადათ შეგემ-
 თხვია შენ, ძმაო, ბოროტი ესე სწეულება?“
 ხოლო მან ყოველივე უხაკულოდ განუცხა-
 და. გულის კმაჲ ჰყო მდიდარმან მან, ვითარ-
 მელ ამის მიზეზითა მისცა მას ღმერთმან
 ესოდენი სიდიდრე, და ჰრჩუნა მას „შენ ხარ
 იგი კაჭარი ძმაო?!“ მიუგო გლასაკმან მე ვარ,
 უფალო ჩემო! და ჰრჩუნა მას მდიდარმან „ამს
 ყოველსა, რომელსა ჰხედავ, ძმაო, ყოველივე
 შენ მიერ მომანიჭა მე ღმერთმან, რამეთუ
 ფიქლსა მას ჰეშე ვჰპოვე სიდიდრე ესე“.
 ხოლო მან გონიერად მიუგო „მეცა შენ მიერ
 უფალო, დამღუა წყალობა ესე კმაკმან.“
 ჰრჩუნა მას მდიდარმან, ვინათგან მიზეზითაჲ

1) სამუდამოდ.

ჩემითა შეგემთხვა შენ ბოროტი ესე საღმობა¹⁾ „ცხოველ არს უფალი,“ რომელ არღანა განგიშორა შენ მახლობლობისაგან ჩემისა! არცა ტრავისისაგან ჩემისა, არამედ განგისვენო წიაღთა ჩემთა, ვითარცა ძმაჲ საყუარელი ყოველთა დღეთა ცხოვრებისა ჩემისათა.“ & დაადგინა იგი სასლსა შინა თვისსა. & არა მცირედ ზრუნვიდა მისთვის. იწყო მოყუანებად მკურნალთა, რომელთა აქუნდა კეთილ კვლავებაჲ კურნებისა. & კერცა ერთიჲ ღონისძიებითა შეუძლო განკურნებად მისა. & უკანასკნელ ყოველთასა მოვიდა ერთი მკურნალი. & ეტყოდა „არა რაჲთა შესაძლებელ არს ვნებისა ამის კურნებაჲ! გარნა თუ ვინ დაჭკლას ყრმაჲ ჰიკმშოჲ თვისი & სისხლი მისი სცხოს კოტცთა მისთა თავიდგან ვიდრე თერსთადმდე. & მეუწსკულად განიკურნოს საღმობისა მისგან.“ სოლო ესძა რაჲ ესე მდიდარსა, დაიდვა გულსა თვისსა. & ესვა მას ყრმა ჰიკმშოჲ მხოლოდ შობილი. & განიზრასა დაკლვა მისი, რათა განიკურნოს მოყვასი იგი & სიყვარულისათვის მისისა, არა ჭრიდა მკსა თვისსა. სოლო ჭზოვა

1) სატკივარი.

უამბი მარჯუნივ, რამეთუ ცოლი მისი წარვიდა
 ახანოსა. ჭ იხილა შული თვისი სარკეტელსა
 ზედა მძინარე ჭ დაბურვილი. მივიდა მსწრაფლ
 ჭ დაჭკლა ფარულად, ჭ შთასხსა სისხლი მი-
 სი ფიალასა ჭ კუთლად დასდუა მკუდარი
 ყრმად სარკეტელსა ზედა თვისსა ჭ დაბურს
 იგი. ჭ წარყუანს საღმობიური იგი კაცი ად-
 გილსა ფარულსა, განსძარცვა მას სამოსელი
 ჭ დაადგინა შიშეკელი. ჭ სისხლი იგი ყრმი-
 სს სცხო მას ყოველსა გუამსა მისსა — თავიდ-
 გან კიდრე ფერკთადმდე. ჭ მესეულად განი-
 კურნა კაცი იგი კითარცა იყო პირველ. ესე
 კითარი სიყვარული ჭქმნა მოყვისათვის ჭ
 საკვრველ იქმნა ღუთისაგან კითარცა ძველ
 ოდესმე ახრატამ. ჭ მოვიდა რა ახანოსაგან
 დედა მის ყრმისა, მსწრაფლ მივიდა მისა
 რათა აწოკოს ძეძუდ. ჭ ოდეს გარდასადა
 საბურველი პირისა, „ექვს საკვირველებათა შენთა
 უფალო!!“ იწყო ყრმამანხ კეულებისამებრ ტირი-
 ლად. სოლო ესმა რად მამასა მისსა ტირილი
 ყრმისა, მირბიოდა შულისა მიმართ განკვრ-
 ებული. ჭ იხილა შული თვისი ცოცხალი
 რომელი დაეკლა კელითა თვისითა, განკურ-

ნებისათვის მოეყვის. & აღიღებდა ღმერთსა ესე ვითარისა საკვრეკლებისა მოქმედსა, რამეთუ საღმრთოი განიკურნა & მკურდარიცა განცოცხლდა! ხოლო ღმერთმან ყოველისა შემძლებელმან, — ესე საკვრეკელი ორთა თვისთავე — სარწმუნოებისა, სიყვარულისა & მოწყვლებისათვის ჰქმნა, რომლისა არს დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ 14

მთავრისა თვის დიდებულისა.

იყო ვინმე ქრისტეს მოყუარე ალექსანდრისა შინა მთავარი დიდებული & მოშიში უფლისაჲ. & ჰყოფდა ქველის საქმესა მარადის გლახაკთა, უცხოთა & ყოველთა ჭირვეულთა ზედა. & ერთ გზის თთუშთა შინა მოუწოდა ბერთა, მღუდელთა, გლახაკთა უცხოთა, ქურბთა & ობოლთა, & ყოველთა ჭირვეულთა სახლად თვისსად სადილობად, & წარგზავნის იგინი საბოძკართა. ამას ესრეთ ჰყოფდა ყოველთა შინა თთუშთა. ხოლო ესე კეთილი, ქრისტეს მოყუარისა მის კაცისა, შეიშურვა

კეთილის მოძულებას ბოროტმან ეშმაკმან. & შეკიდა ერისა მთაკართაგანისა გონებადსა & შესამინა იგი მეფესა უსამართლოდ. & უბსჯავროდ წარიღეს ყოველი სიძლიდრე მისი & სიძამრისაცა მისისა, რათა მოწყალებად გერღარ ჭყოს გერა რითა შეღლებითა. გარნა ქრისტეს მოყუარე იგი დიდის მადლობით ითმენდა & არაჲ დასცხრებოდა ¹⁾ ქველის მოქმედებისაგან, რამეთუ იტყოდა წერილ არს ვითარმედ „ერთისა სასმელისა წყლისა გრილის სასყიდლისა მოგებად.“ და ვითარცა მოვიდა თთუშ მოვიდენ ჩუწყუ ლებუსაებრ გლახანინცა მიღებად მოწყალებისა. ხოლო ქრისტეს მოყუარემან მოსწრათებითა & მხიარულითა გულითა & სულითა მისცა მათ რადცა აქუნდა & ითხოვდა მათგან სასლისა თჳსისა გურთხეჳსასა. & ესრეთჲ ჭყო მეორესაცა თთუშსა ჩუწყულებისაებრ მოწყალებად მცირე მცირედ. & ვითარცა მოიწია მესამეცა იგი თთუშ, იტყოდეს გლახანი მონასა, ქრისტეს მოყუარისასა „არქუ

1) მაინც არ იშლიდა, არ ისვენებდა. 2) მარკ. 9,41

უფალსა შენსა, რათა მოგვცეს მოწყალებაჲ,
 კითარცა არს ჩუწელებაჲ მისი“. სოლო მო-
 ნამან ჭრქუა უფალსა თვისსა „რადსაღა მოგ-
 ლენ გლასაკნი მცირედისა ამის მიღებად, რა-
 ძელი მიეტემის?“ ჭ მიუგო უფალმან მისმან
 „უკეთუ არა გჳყოთ მოწყალებაჲ, ძმაო, ჭ
 კაყენებდეთმცა მათ მოსკლად, ნუ უკუწ მ-
 ვიდეს ჩუწნ ზედა რისსკაღა ღუთისა!/? არამედ
 კიდრქმდის გკაქუნდეს ერთიცა მწკლილი¹⁾ გა-
 ნუყოთ იგიცა გლასაკთა.“ ჭ იხილა ღმერთმან
 გული ესე ერისა მოყვარისა ჭ მოშიშისა მი-
 სისა, არა უგულებელს ჳყო მონაღა თვისი. არა-
 მედ ეშმაკი იგი ბორბტი განიდევნა, კითარ-
 ცა ბნელი, ხათლისა მიერ. ჭ შთაუთხრ-
 ღმერთმან გულსა მეფისასა, რათა ჳყოს
 მსჯავრი²⁾ ქრისტეს მოყურარისა მის ჭ შემ-
 სმენელისა მისისა. ჭ განმართლდა იგი კაცი
 ღუთისაღ. და დაისაჯა შემსმენელი მისი ღმერ-
 თისაღ მიერთთა სსსჯელითა. ჭ ბრძანა მეფე-
 მან ყოველივე მიტემაღ მისა, რადცა წარკლათ.
 სოლო ღმერთმან უმეტესად განამდიდრა ჭ

1) უკანასკნელი მოწყალეებითი გასაცემი, შესაწევარი.
 2) სამართალი.

აკურთხას სახლი მისი ქველისა საქმისათვის მისისა. და მიერითგან ჰყოფდა უმეტესსა მოწყალებასა ვითარცა აქინდა ჩუქულებად და ისუნებდა სიტყვასა მას ვითარმედ „იყვენით თქუენ მოწყალე, ვითარცა მამა თქუენი მოწყალე არს¹⁾“: სოლო ჩუნცა უკუჭ, საყუარქუნო, შეგვემთხვიოსა რად განსაცდელი, მადლობითა ღუთისადათა დაკითმინოთ. და ნუ დაკცხრებით კეთილის ყოფად ყოველთა და კედრებად ღმრთისადა და წარგვემართეს აქაცა და მას საუკუნესა—ცხოვრება კვებოთ მადლითა მისითა, რომლისა არს დიდებადა უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობადა ზე.

ევხარისტისთვის მწყემსისა.

ორნი მანოზონნი იყოფოდეს უდაბნოსა შინა და ეკედრნეს ღმერთსა, რათა აუწყოს მათ თუ რომლისა წმიდათაგანისა საკანისანი არიან. და მოვიდა კმადა მათდა მეტეუჭელი ვითარმედ „სოფელსა ეგვიპტისასა არს კაცი²⁾ ლიტონი²⁾ ერისაგანი სასულით ევხარისტ და ცოლი მისი

¹⁾ ლუკ. ვ. ლვ. 6, 36; ²⁾ უბრალო, საწყალი.

მარცხს. ჯერეთ არღა მიწეკნილ ხართ საზომ-
სა მისსა“, ხოლო იგინი აღსდგეს ჭ წარკი-
დეს სოფელსა მას ჭ იკითხვიდეს სახელსა¹⁾
მისსა. ჭ ჭბოკეს ცოლი მისი ჭ ეტყოდეს—
სადა არს, დედაო, ქმარი შენი? ხოლო მან
ჭრქჳ მათ „მწეემსი არს, უფალნო ჭ ამო-
კებს ცხოვართა“. ჭ შეიყვანა სახლად თვისსა.
ღ ვითარ იქმნა მწესარი, მოვიდა ეკხარისტ
სამწესოღთ თვისით. იხილნა რა ბერნი, თა-
ყჳანი სცა მათ ჭ მოიღო წყალი ჭ დაჭბანნა
ფერხნი ჭ განუმსადა მათ ტაბლად²⁾
ხოლო ეტყოდეს მას მოხუცებულნი იგი ბერ-
ნი „არა ვჳსტამოთ არა რაღ, უკეთუ არა
მოგვთხრა ჩჳსნ საქმენი შენნი კეთილნი“
ხოლო ეკხარისტ დიდითა სიმდაბლითა ეტ-
ყოდა: „უფალნო ჩემო! მე მწეემსი ვარ ცხო-
ვართა ჭ აჳა ცოლი ჩემი. ჭ ვითარ შესაძ-
ლებელ არს ჩემგან კეთილი საქმე?!“ ხოლო
არა შეიწყნარეს ბერთა, არამედ ეკედრებოდეს
მას თქმად, მეტყუელნი „გეკედრებით, ძმაო,
ღჳთისა მიერ მოსრულ ვართ ჩჳსნ შენდა,

¹⁾ ძუტლოთაგანვე არს ჩუტულებად სოფელში სავე-
ლით აპოენიან ხოლომე კაცსა. ²⁾ ვახშამი

რათა გვთხრნე საქმენი შენნი კეთილნი!“
 ღ კითარცა ესმა მას სახელი ღმრთისაჲ, შეეშინა
 ღ ჭრქუაჲ მათ „აჭა ესე რა, უფალნო, ცხოვარ-
 ნი ძეგანან მშობელთა ჩემთაგან. ღ რადსაცა
 მომცემს ღმერთი ნაყოფსა მათგან, გაკჭყოფ
 სამ წილად: ერთსა ნაწილსა გლახაკთა მიუ-
 სცემ, მეორესა უცხოთ მოუვარებასა ღ მესა-
 მესა სახმარად ჩუქნდა კჭყოფთ. ღ რადთგან
 მომიუვანიეს ცოლი ესე ჩემი, არა შეგვიგინე-
 ბიეს საწოლი ჩუნი, არამედ ქალწულებით და-
 გვიცვამს თაჳნი ჩუქნნი ღ თაჳისად თჳისად და-
 გვიძინია მცირედ. ღ ღამედ შევიძოსთ ძაძასა
 ღ გვივარებით ღმერთსა დაუცხრომელად. ღ
 დღე მასსა^{სა} სამოსელსა შევიძოსთ ღ აქამომ-
 დე არაკის კაცთაგანსა უცხოზეს¹).“ სოლო
 მათ რა ესმა ესე, განუკვრდებოდათ ფრიად.
 ღ ამბოროს უევეს მას ღ წარვიდენ უდაბნოდ-
 ე. ღ განიხილნეს თაჳნი თჳსნი ღ ადი-
 დებდეს ღმერთსა რომელსა ჭეკანან მრავალნი
 ესე კითარნი ღ დაფარულნი მონანი, მისსა დი-
 დებაჲ უკუნიითი უკუნისამდე.

1) ვერ გაუგია, ვერ შეუტყვია.

თხრობაჲ ზ IV.

მესტვირისა თჳს რომელი მოწყალებისა მიერ ცხონდა.

იყო ვინმე მონასხონი უდაბნოსსა შინა ქუჩულ-ყანასა ირაკლი თებაიდისასა სხსელით ზაფხონოტი, რომლისათჳს მრავალნი ფრიადსა ქველას საქმესა ჳ მალალსა სათნოებასა მოკვთხრობდეს. ესე ზატიოსანი მამა, შემდგომად მრავალთა შრომათა, კვედრა ღმერთსა, გამოცხადებჲად მისა თუ რომელთა წმიდათა მსგავს არს. ხოლო გამოუჩინდა მას ანგელოსი უფლისაჲ ჳ არქუჲა „მსგავს ხარ შენ მესტვირისა ვინმე, რომელი ქალაქსა შინა იყოფის.“ ხოლო ზაფხონოტი მსწრაფელ წარვიდა მესტვირისა მიმართ ჳ ეტყოდა „ვინ ხარ შენ, ძმაო!?! ჳ ვითარ არს ცხოვრება შენი?“ ხოლო მან არქუჲაჲ-ფრიად ცოდვილ, მტაცებელ ჳ მემთვრალე ვარ მე, ძმაო ზატიოსანო! ჳ მცირედ რაღენ უამი არს ვინადგან მოკეგე თავსა ჩემსა ჳ ავაზაკობისაგან გამოკუდ.“ კუჲალად გამოეძიებდა მისგან ზაფხონოტი ჳ ეტყოდა „ნუ უკუჩუ-

კეთილი რაჲმე ვიქმნიეს, ძმაო:?!“ ხოლო მან
 ჰრქჳდა „არა რაჲ კეთილი ვიქმნიეს, უფალო ჩე-
 მო, გარნა ამისა, რამეთუ ოდეს ავაზაკობადისა
 შინა ვიყავ, ორნი ქრისტეს მოყუარენი შეიპ-
 ყრნეს ავაზაკობა-მოყუარისთა ჩემთა. ხოლო მე
 განკარინენ იგინი ღამით ჳ სოფლადმდე წა-
 რუმაწთე მათ. ჳ კჳლად ოდესმე ვბოკე დე-
 დაკაცი ფრად შუშნიერი შეცდომილი¹ უდაბ-
 ნოსა ადგილსა ჳ მტირალი მწარედ. ხოლო
 მე კვითხეკდი მიზეზსა ტირილისა მისი-
 სისა.“ ჳ მან მრქჳს ნუ მკითხავ მე უბადრუკ-
 სა რაჲსამე, უფალო ჩემო! არამედ ვითარცა
 მსეკალი შენი წარმიყუანე სადაცა გნებაჳს, რა-
 მეთუ ქმარსა ჩემსა მრავალ გზის ჰგუემდენ
 ორწელ ვახშისათჳს სამსისა ოქროსა, ჳ შე-
 აგდეს საზერობილესა ჳ სამთა შჯლთა განმ-
 სუიდკელ ვიქმენით. ჳ ამისათჳს ვიქმენ მე
 მავალ ადგილითი ადგილად. ჳ აწ უდაბნოსა
 ამას ვრონინებ²), რათამცა მრავალ გზის ვიპოე
 მე მათგან ჳ ვიგუემებოდი წამ ჳ წამ. ჳ აჳს
 სამი დღე ვარ აწ უდაბნოსა ამას შინა უჭ-
 მელი. ხოლო მე ესე რაჲ მესმა, შევიწყალე იგი
 ჳ წარვიყვანე ქუახსა ჩემსა ჳ დაუგე მას ჳა-

¹) გზა დაკარგული. ²) დავიარები.

მადი ჭ მივეც სამასი ოქრო. ჭ მივიყვანე იგი
 ქალაქადმდე ჭ განკათავისუფლე მოკახშეთაგან
 ქრძით ჭ შულებითურთ. მშინ მიუგო ზაფხო-
 ტი „მე თავით თვსით არა რაჲ უწყოდო შენ-
 თვს, ძმარ, გაჩნა სსსმენად ჩემდა იქმ-
 ნა, რამეთუ დიდებულ სარ ჭ არა რათ ჩემსა
 უდარეს სარ, რომელსა მრავალნი წელნი ფრია-
 დითა შრომითა უდაბნოსა შინა დამიუოფიან.
 აწ ნუ უღებ იქმნები, შულა, რამეთუ გამო-
 მიცხადა მე ღმერთმან შენთვს, რათა არღარა
 შეაჭირგო სულსა შენსა. სოლო მან მეუესეუ-
 ლად განაგდო სტური ჭ საგალობელი თვსი
 ჭ შეუდგა მას. ჭ წარვიდა უდაბნოსა ჭ სამწელ
 კეთილად შერებოდა მოღუაწეობითა, ლოც-
 ვთა ჭ გალობითა. ცხოვრებაჲ თვსი აღასრუ-
 ლა ჭ სანატრელსა მას ცხოვრებასა საუკუნე-
 სს მიისწრაფა ჭ გუნდსა წმიდათასა შეეძინა
 იესოს ქრისტეს მიძარით ღმერთისა ჩჴსნისა,
 რომლისა არს დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ზუ.

ათასის თავისა თვის, რომელი მოწყალებამან საპყრობილით იხსნა.

ქალაქსა ტიბერიისსა¹⁾ იყო ვინმე ათასის თავი, სახელოვანი ზ დიდებული, ზ მოშიში ღუთისა. იგი მოგვთხრობდა ზ იტყოდა, ვითარმედ წარგზავნილ ვიყავ რომელსამე ქალაქსა საქმისა რასათვისამე საკელმწიფოსა. ზ მუნ ყოფასა ჩემსა მოვიდა ვინმე დედაკაცი შუჭნიერი ზ დიდებულთაგანი ზ ითხოვდა ჩემგან ქუელის საქმესა ზ ცრემლითა მსურვალითა აწყო ტირილად ზ იტყოდა; „შემიწყალე მე, უფალა, ღუთისათვის, რამეთუ დიდსა ჭირსა შინა ვარ“. ხოლო მე ვიწყე ვითხუად მისა მიზეზი ტირილისა მისისა ზ მან კუალად ტირილით მრჩუა მე ვითარმედ „ქმარი

1) ტიბერია, ქალაქი იყო გალილიაში ტბისა ზე ტიბერიისასა ნაპირზედ, სამხრეთ-დასავლეთით, აღშენებული მე 17 წელიწადში ქრისტეს დაბადების შემდეგ იროდ ანტიპის მიერ ტიბერიოს კეისრისა სახსოვრად და გულის მოსაგებად. 1836 წ. აოხრებულ იქმნა და მარტო ციხე-და დაშთა დიდებულის ქალაქისაგან.

ჩემი ვაჭარი იყო, უფალო ჩემო, ზ ლელოსათა
 შინა ზღვასათა წარუწყედა მონაგები თვისი ზ
 სსუთათა მრავალთა. ზ აწ მოვასშეთაგან არს
 იგი საზურობილესა შინა ზ მე ვართთა ვარად
 მიმოვალ მოწყალებისათვის, რათამცა მოვიო-
 სოლო პური ზ გამოვზარდო“. სოლო მე
 ვითხე მას ვითარმედ „რად არს თანა ნდები
 ქმისა შენისა, დედაო!“ ზ მან „მრქვა ხუ-
 თი ლიტრა.“ სოლო მე აღვიდე ოქრო ხუ-
 თი ლიტრა ზ მივეც მას ზ ვარქუ „მიიდე
 ოქრო ესე, დო ჩემო, ზ გამოისსენ ქმარი
 შენი“ ზ ეკედრე ღმერთსა ჩემ ცოდვლი-
 სათვის.“ ზ შედგომად ერთისა წლისა იქმნა
 ჩემთვის ცილის წამებით შესძენად მეუღისა მი-
 მართ, ვითარმცა წარმეწყმიდოს სარკი. წარმი-
 ღეს ყოველი სიმდიდრე სასლისა ჩემისა ზ
 წარმომიუჩანეს მეცა კოსტანტინეპოლის ზ
 შემავდეს საზურობილესა. ზ ვიყავ მუნ ერთ
 წელ ერთითა ოდენ კვართითა. ზ მეტეოდენ
 დღე ყოველ, ვითარმედ „წნებას მეუღესა სი-
 ვუდილი შენი სსვათა საწრთველად,“ ზ სასო
 წარკუწთილ ვიქმენ ცხოვრებისაგან ჩემისა ზ
 ვიწყო ტირილად. სოლო ტირილსა ზ გო-
 დებადსა შინა ჩემსა მიმეძინა. ზ ვისილე დე-

დაკაცი იგი, რომელსა მივეც სუთი ლიტრა
 ოქრო ჭ მრჭეს მე „ რაჲ არს, უფალო ჩე-
 ძო, ჭ რასათჳს შეპყრობილ ხარ აქა?“ ხო-
 ლო მე ვარჭყ-შესძენილ ვარ ჭ ვგონებ სი-
 კუდილი ნებაჳს ჩემი მეფეს“. ჭ მან მრჭეს
 მე „წარვიდე მეფისა მიძართ, რათა განგიტე-
 ოს შენ.“ ჭ ვითარცა განვიღვიძე, ვერ მრწმე-
 ნა ხილვაჲ იგი ჭ კუალად მწუსარე ვიყავ. ჭ
 მეჩუნა მეორესაცა ღამესა იგივე ჭ მეტყოდა
 „ნუ გეშინინ, უფალო ჩემო, ჭ მე განგიტეო
 შენ“. ჭ ხვალისად ბრძანა მეფემან მიუყანუ-
 ხა ჩემი წინაშე მისა. ჭ მიმიუყანეს ჰალატსა
 მეფისასა. ჭ ოდეს შევედ, ეხილე მეფე ჭ
 აჳა დედაკაცი იგი მდგომარე მარჯუნიით მე-
 ფისა ჭ ჩემდა მოძართ მხიარულად მხედველი.
 ჭ ბრძანა მეფემან ყოვლისა მონაგებისა ჩემი-
 სა მოცემად ჩემდავე, რომელი წარმოეღოთ
 სახლისაგან ჩემისა, ჭ სხვსაცა ნიჭისა მრავ-
 ლისა ბოძებაჲ განწესებაჲ ადგილსავე ჩემსა.
 ჭ აღმიუყანეს ჰატისაცა, რათა ვიყო მე ყო-
 ველთა ათასის თაკთა განმგებელი. ხოლო
 კუალად მას ღამესა მეჩუნა მე იგივე დედაკა-
 ცი ჭ მრჭეს „უწყია, უფალო ჩემო, თუ ვინ

ვარ მე? მე იგი ვარ რომლისათხა შენ ჭყავ წყალობაჲ ღ მამეც სუთი ღიტრა რქრო ღ გამომისსენ ქმარი ჩემი საპყრობილისაგან. ამისთვის გისსენ მეცა შენ საპყრობილისაგან ღ სიკუდილისა, ღ მიგელის ცხორებაჲ საუკუნო“. მიერთგან უმეტესსა ჭყოფდა მოწყალებაჲსა გლახაკთა, პყრობილთა ღ ყოველთა ჭირვეულთა ზედა ღ ისსენებდა სიტყუასა მას, „ვითარმედ, საპყრობილოესა ვიყავ, ღ მოხუცდით ჩემდა“ ღ ადიდებდა ღმერთსა უკუნითი უკუნისამდე.

თსრობაჲ ჰ.ხ.

ქეშმარიტისა მოწყალისა თჳს, რომელმან იხსნა სული კაცისა წარწყმედისაგან.

წლექსანდრისა შინა პაკლე პატრიარხისა ზე ქალი ვინბე დაშთა ობლად, სოლო მშობელთა მისთა დაუტევეს მონაგები მრავალი. დღესა ერთსა ვენახსა თჳსსა კიდოდა ქალი იგი ღ იხილა კაცი ვინბე განმზადებული მოშ-

1) მათე 25, 36.

თობად¹⁾ თავისა თვისისა. მიისწრათა და ჭრქუა: „რასა ჭყოფ, კაცო?“ და მან ჭრქუა, მას: „ქალწულო! ნუ მკითხავ მე, რამეთუ, მრავალსა შეჭირვებადსა შინა ვარ“. ეტყოდა მას ქალი იგი: „მითხარ მე, ძმაო, მიზეზი. უკეთუ შესაძლებელ იყოს ჩემდა“. ხოლო მან ჭრქუა—მრავალთა ვასშთა²⁾ თანაძებ ვარ დედოფალო ჩემო, და კიტანჯები მათგან. აწ მკეულების მოშთობად თავისა ჩემისა და მოსწრათედ სიკუდილი“. ჭრქუა მას ქალმან: „წარმოკედ ჩემთანა, ძმაო, და რაოდენი მატეს საფასუ, აღილე და მიეც მთავასშეთა შენთა. და გვედრები, ძმაო, ნუ ეგრეთ წარწყმენდ თავსა შენსა სულითურთ.“ წარიყუანა და მისცა ყოველივე რაცა აქუნდა და განათავისუფლდა იგი. საცხონებლად სულისა და კორციითა წარწყმედისაგან. და თვით ნაკულუკან იქმნა და არცაღას თუ დაუშთა რაჲმე, რომლითა გამოზრდილ იყო; არამედ წარვიდა მონასტერსა ქალწულთასა და, შემდგომად მრავლისა ღუაწლისა, დასნეულდა იგი ფიცსელითა³⁾ საღმრთობითა⁴⁾. და

1) თავი უნდა დაეხრჩო. 2) ვალი. 3) საშინელი.

4) სატკივარი.

ამასაცა რა მადლობით მოითქენდა. მოვიდა ანგელოზი უფლისა სახითა მის კაცისათა, რომელი იხსნა მოშთობისაგან და მსახურებდა მას. ესე მრავალ გზას იხილეს დათა მისთა სულიერთა და განუცხადეს ჰატრიაჩსსა. მოვიდა ჰატრიაჩსი და ჭრჭყუა მას: „მშვიდობა შენდა, ასულა! მაუწყე მე თუ რაჲ კეთილი მიქმნიეს?“ სოლო მან ჭრჭყუა მე რა კეთილი მიქმნიეს, გლახაკსა და ცოდვილსა, მეუფეო წმიდაო? კუალად ეტყოდა მას ჰატრიაჩსი „ყოვლადვე¹⁾ არა რაჲ უწყია, შჯლო, თავისა შენისა კეთილისა ყოფა?“ სოლო მან ჭრჭყუა არა რაჲ, მეუფეო წმიდაო, თჯნიერ მისსა, რამეთუ კისილე კინძე მოშთობად განმზადებული მძლავრებისაგან მოკახშეთასა. და ყოველივე მონაგები ჩემი მიუეცი მას და კისსენ იგი. და კითარცა ესე სთქუა, სული თჯსი განწმენდილი კელთა შინა ღმრთისადათა შეკედრა და ანგელოზისა წინა მძღრობითა ზეცისა საკანეს განისუჭნა. მასინ ჰატრიაჩსი და რომელნი იყუნეს მისთნა ადიდებდეს ღმერთსა. და სთქუეს:

1) სრულებით.

„მართალ ხარ შენ, უფალო, და სიმართლით არიან მსჯავრნი შენნი¹⁾“, რამეთუ არა ვის წარუწყმედ კეთილისა საქმესა, დიდება შენდა უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ზ.ჩ.

მემტილისა თვის, რომელი მოწყალებისა ძლით განიკურნა.

ყო ვინმე მემტილ²⁾ სახელით იოანე, ფრთად მოწყალე უცხოთა და გლახაკთა მიმართ, რამეთუ მუშაკობდა მტილსა შინა და ყოველსა ნამუშაკებსა თვისსა მისცემდა ქუჭლის საქმედ თვნიერ კმა სძყოფელისა თვისისა. ხოლო უკანასკნელ შთაუდკა ეშაკმან გულსა მისსა, ვითარმდ შეიკრიბე მცირე გეტხლი, რათა ოდეს დაბერდე ანუ საღმობიერ³⁾ იქმნე, გაქუნდეს სახმარად შენდა; და ვითარცა შეიკრება მან გეტხლი, შეემთხვა საღმობა ფერხისა და სიმძალე. და მისცა გეტხლი იგი მკურნალთა და ვერ

¹⁾ ფსალ. რიპ. რლზ. ²⁾ მებაღე.

³⁾ გარდა იმისი, რაჲცა იმას ეყოფოდა.

⁴⁾ ავად გახდე.

შეუძლეს კურნება. ხოლო უკანასკნელ მოვიდა
 კელოანი მკურნალი ღ ჩქუა. „უკეთუ არა
 მოიკუჭთოს ფერხი ესე დამჰალი, ყოველი
 გუჰამი შენი განირეუნას.“ ღ ენებათ ხეალი-
 სად მოკუჭთად ფერხი იგი. ხოლო მას და-
 მესა შესწუნსა ფრად ღ შეინას, რომელი
 ჭქმნა. ღ სულთ ითქუნა ღ ტირილით იტყოდა
 „მოისსენე, უფალო, პირველნი საქმენი ჩემნი,
 რომელთა ვიქმდი ღ მივსტემდი ქუჭლის საქ-
 მედ, ღ შემიწყალე მე!“ ამას რა იტყოდა, წარ-
 მოუდგა მას ანგელოზი ღუთისა ღ ჭქუა
 „სადა არს ვეცხლი იგი, რომელი შეიკრიბე?“
 მასინ გულის კმაჲ ჭყო ღ სთქუა— გცოდე,
 მოწყალეო ღმერთო, ღ მომიტევე მე! ღ ამიე-
 რითგან არღარა დაკსდუა სასოებჲა ჩემი ვეც-
 ხლისა მიძართ, არამედ უფლისაჲ ღმერთისაჲ
 ჩემისა! მასინ ანგელოზმან შეასო ფერხსა
 მისსა ღ მეუხესეულად განიკურნა. ხოლო აღ-
 სდგა ხეალისად ღ წარვიდა მტილსა თჳსსა
 სამუშაკოდ. მოვიდა მკურნალი მოკუჭთად
 ფერხისა ღ სთქუა: „სად არს იოანენე?“ ღ

ჭრჭეეს მას „განთიად წარვიდა თვისსა მტილსა სამუშაოდ.“ განცუფრდა მკურნალი ჭ წარვიდა სიღრუად მისსა. ჭ იხილა იგი, რამეთუ ბარვიდა მიწასა თეწხითა მით, რომლისა ეგულუკებოდა მოკუჭტად. ჭ აღიდებდა ღმერთსა, მეტუეული „ნეტარ იყუნენ მოწყალენი, რამეთუ იგინიცა ღმერთთან შეიწყალნენ¹⁾“, რომელსა ჭშუჭნის დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ჰԲ.

მარტიანის თვის მოწყალისა.

ყო ვინმე კაცი მარტალი ჭ მოწყალე სასულით მარტიანე. სოლო ცხოვრებაჲ ესე ვითარი აქუნდა, რომელ არა რაჲსა იუნჯებდა²⁾ თვისად, არამედ ყოველსავე მისცემდა ჭუჭლის საჭმედ გლახაკთა ჭ უცხოთა. ჭ ოდეს არა რაჲ დაუშთა მას თვნიერ დანაკისა³⁾ ჭ ერთისა სამოსელისა, ჭ იყო მკსინვარება⁴⁾ ზამ-

1) მათ. 5, 7.

2) ინახავდა. 3) ზომიერი დანა.

4) მკსინვარე—მაწყინრად აშლილი (საბ. ლ. გვ. 190)

თრისა ჭ ყინული დიდი. შეემთხვა მას გლახაკი შიშულელი ბჭეთა თანა ქალაქისათა ჭ ითხოვდა მოწყალებასა. იხილა რა იგი მარტვიანე, შესწუნს ფრიად, რამეთუ არა რად აქუნდა, რათამცა მისცა გლახაკსა მას თვნიერ ერთი იგი სამოსელი, რომლითა შემოსილ იყო თვთ, რამეთუ ყოველი მონაგები თვისი განუყო გლახაკთა თვს. ჭ მოიღო დანა ჭ განსჭრა სამოსელი იგი შუა ჭ ნახევრისა მისგან შემოსა გლახაკი იგი შიშულელი ჭ ნახევრითა მით თვთ გადოდა. ჭ მრავალნი ბასრობდეს¹⁾ მას. ჭ მას ღამესა ეძინა რა იხილა სამოსლითა მით თვისისათა ქრისტე შემოსილი, რომლითა შემოსა გლახაკი იგი ჭ წინაშე მრავალთა ანგელოზთასა ეტყუდა: „ჰ მარტვიანე! შენ ამით სამოსლითა დიდებულისა შეგმოსე შენ ჭ სასუფეველი წათა დაგიმკვიდრო!“ ხოლო ესმა რად ესე მარტვიანეს, აღსდგა ძილისაგან ჭ დიდებდა ღმერთსა. მუშაკობდა მარადის ჭ იქმოდა გლახაკთა მიმართ მოწყალებასა. ჭ იქმნა სათნო ღმრ-

1) საშინლოდა ჰკაცხავდნენ. დასცინოდნენ.

თისაჲ, ჳ მიმადლა ღმერთმან მადლი სასწაულთ მოქმედებისა: მკუდართა აღადგინებდა, სნეულთა ჳკურნებდა ჳ ეშმაკთა განასხმიდა. ჳ შემდგომად მშჯღობით უფლისა მიმართ მიიცუასა ჳ სუფიქს უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ R

შიშუტლოთ შემოსისა თვის.

ყესა ვისმე აქუნდა ორი სამოსელი-ერთი სხალი ჳ მეორე ძუჭლი. ჳ მივიდა მისსა გლასაკი ვინმე შიშუჭლი ზამთარსა შინა ჳ ითხოვდა მისგან მოსახლარდნელსა¹⁾ რასამე. სდგა მტირალი ჳ იტყოდა: „შემიწყალე მე, რამეთუ არა რაჲ მაქუს შემოსად!“ სოლო შეეწყალა ბერსა ჳ შევიდა სენაკსა თვისსა. განიძარცუა ძუჭლი სამოსელი ჳ შეიმოსა სხალი, ჳ მისცა გლასაკსა მას უძუჭლესი. ჳ შემდგომად მცირედისა განიზრასა, კითარმედ „არა კუაკ სიუჟარული სრული. რამეთუ ვიზყარ მე უძჯობესი ჳ მაკეტ მას უდარესი²⁾. არა ქრის-

1) ძუტლს, დაგლეჯილს სამოსელს. 2) ძუტლი.

ტეს სიუჟანულისათვის მთხოვა მეს? კითარ მე უხადრუემან უნდოესი მივეც ქრისტესა, ყოველთა უძჯობესსა, ჭ ვიპყარ ჩემთვის უძჯობესი, ყოველთა უდარესმან?!“ მოუწოდა გლახაკსა ჭ ეტყოდა მას: „მომეც მე იგი სამოსელი, რომელი მე მოგეც შენ, ძმაო, ჭ მოგცე შენ სხვაჲ!“ ჭ გამოართვა მუწლი იგი ჭ შეიმოსა თვთვე ჭ მისცა მას ახალი სამოსელი. წარიღო გლახაკმან ჭ განუიდა ქალაქსა შინა. ჭ შემდგომად მივიდა ბერიცა იგი ქალაქსა მას განსუიღუად კელთ საქმარისა თვისისა. ჭ იხილა სამოსელი თვისი, რომელი შეემოსა სხუასა ვისმე, ჭ არა გლახაკსა მას რომელსაცა მისცა. ჭ მწუხარე იქმნა მისთვის ბერი დიდად. ჭ მოვიდა სენაკსა თვისსა ტირილად ჭ იტყოდა „არა ღირს იხინა გლახაკმან სამოსელი ჩემი შემოსად, რათამცა¹⁾ შეწირულიყო წინაშე ქრისტესსა სურჯლით მოწყალეებაჲ ჩემი“. ხოლო ტირილსა მას შინა მიემინა ჭ აჴა გამოუჩნდა მას ქრისტე შემოსილი სამოსლითა მისითა. ჭ კაცთ მოყუარებისაებრ თვისისა უგრგინა²⁾ თითითა გუჭრ-

1) რომ 2) ოდნავ წაჰკრა კელი, შეეხო.

დსა მისსა ჭეკუოდა: „ძმარ, ძმარ, მოიხილე ჩემდა!“ ჭე მან აღიხილნა ჭე იხილნა ქრისტე შემოსილი სამოსლითა მით, რამელი მიეცა გლასსაკისა თვის. ჭე განათლდა სახლი იგი ჭე ეტყოდა მას იესო: „იცნობა, ამას, ძმარ?!“ ჭე რჩეა ბერძან—¹სე, უფალთ ჩემთ, ვიცნობ, რამეთუ ჩემი არს. ჭე რჩეა მას ქრისტემან: „ნუ სტირ, ნუცა იურვი¹), რამეთუ ოდეს იგი ძმასა მას ჩემსა მიეც სამოსელი ესე, მე მივითვალე, ვითარქედ „რაჲ ოდენი უყოთ ერთსა მცირეთაგანსა ძმათა ჩემთასა, იგი მე მიყავთ“ ჭე განიღვძა ბერძან ჭე გულ საკსე-ბით განკვრეკებულა ჭე მადლობდა ღმერთსა ჭე აღიდებდა ვაწთ მოყუარებსა მისსა უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ჩე.

სერაპიონის თვის უპოვარისა.

ღირსი ძამა ჩუწნი სერაპიონ იყო სიერ-მითგან მონაზონ. ჭე არა იძია სოფლისა ამის

¹) თავს ნუ იწუნებ მეტად. ²) მათ. 25, 40.

სიძდიდრე, არამედ ესრეთ იყო ცხოვრებაჲ მისი, ვითარცა ერთისა მიგრინჴსლთაგანისა. რამეთუ სრულად არა რასა მოიგებდა: არცა სახლსა, არცა სსუასა რასამე, არამედ სახლარდნელი¹⁾ ერთი ოდენ შეემოსა ჳ მცირე სახარება ეტრთათა ჳ ესრეთ ვიდოდა, ვითარცა უხორცო. ხოლო მრავალ გზის იპოვის იგი გარე დაბისა გზისასა ზედა, მჯდომარე ჳ მწარედ მტირალი. ჳ ვითსუდეს მას მეტეჴსლნი „რასა უკჴსლ ჳსტირ, ბერო?“ ჳ იგი მიუგებდა მათ „ღმერთმან ჩემმან მარწმუნა სიძდიდრეთვისი ჳ წარვსწემიდე იგი უღებებითა²⁾ ჩემითა ჳ ეგულსბის ტანჯვა ჩემი“. ხოლო მსმენელნი ჳგონებდეს თუ ოქროსა იტყუს, ანუ ვეტხლსა. ჳ მისცემდეს მას ჰურისა ნატეხსა ჳ ეტყოდეს „ძაიდე ესე, ძმაო, ჳ სიძდიდრესა, რომელსა იტყუ ძალ უძს ღმერთსა წარწემედულისადა მოცემად შენდა!“ ჳ მიუგებდა ბერი „ამინ!“ „ამინ!“ ხოლო ოდესმე წარვიდა ეგზტედ. ჳ შეემთხვა შიშჴსლსა გლასაკსა წამთრისაგან ათრთოლებულსა. ჳ დასდგა ჳ იწყო

1) ფარატინი, უბრალო შესამოსელი, სამოსელი.

2) მცონარება, ზარმაცობა.

განზრახვად „კითარ უკუშ მე მონაზონი ვარ
 ღ მუშაკი ქრისტეს მცნებათა, რომელ სამო-
 სელი მმოსიეს მე ღ ესე გლახაკი უფროსლა
 ქრისტე შიშუშლი, სიცივისა მიერ მოკუდების
 ჭეშმარიტად?! უკეთუ დაუტეო მოსიკუდიდ,
 კითარცა კაცის მკლეელი დაკისჯები. ღ დღე-
 სს მას საშინელსა მეტეუს ქრისტე „შიშუსლო
 ვიყავ ღ არა შემოსე მე“¹⁾. ღ მსწრთულ
 განიძრცუა სამოსელი თვისი ღ მისცა გლახ-
 ხასსა. ღ თვთ შიშუშლმან ილლიითა იტ-
 ვრთა წმინდაჲ სხსარებაჲ. ღ შეკეთ-
 ხვა მას მეცნიერი ვინმე ღ იხილა იგი შიშუშ-
 ლი ღ ჭრჭუა მას „მამო სერაპიონ! ვინ გან-
 გძარცვა შენ?“ ხოლო მან გამოიღო წმინდაჲ იგი
 სხსარებაჲ ღ რჭუაჲ—ამან განმძარცუა მე, მა-
 მო!“ ღ შედგომად ამისა შეკეთხვა მას ერთი
 შეპყრობილი ვახშისა თვის ღ არა რა აჭუნ-
 და მიცემად მისა, ღ შეეწეალა ნეტარსა სერა-
 პიონს. აღიღო წმინდაჲ იგი სხსარებაჲ ღ გან-
 ყიდა, ღ გამოიხსნა კაცი იგი შეჭირვებისა-
 გან ღ მივიდა სენასა თვისსა. იხილა რაჲ

¹⁾ მათე 25, 43.

მოწათვემან მისმან შიშუბლი, ეტყოდა მას: „სადა არს, მამაო ჰატიოსანო, სამოსელი შენი?“ მიუგო ბერმან ჭჭრქუა — წინასწარ წარგზავნე იგი, შჯლო, სადაცა უფროს სახმარ იყო ჩემდა. ჭჭრქუა მოწათვემან „სადა არს, მამაო მცირე იგი სახარება?“ მიუგო ბერმან — შჯლო! მარადის იგი მეტყოდა „განვიდე მონაგები შენი ჭ მიეც გლახაკთა“¹⁾, მე თვით იგი განვიდე ჭ მივეც ქველის საქმედ. ჭ მოხარულ ვარ მისთვის, რამეთუ მხიარულებით მისაცემელი უყვარს უფალსა, რომლისა არს დიდება უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ჩუ.

უცხოთ შეწყნარებისა თვს.

ყატი ვინმე იყო მდიდარი ჭ ღუთის მოყუარე. ჭ ყოველითა გულითა თვსითა მოსწრაფე იყო გლახაკთა მოყვარებისა თვს. ჭ სურვიელ იყო გლახაკთა ჭ უცხოთათანა პურის ჭამად. ჭ დღე ყოველ ტრავებსა ზედა თვსსა გლახაკთა მოიყვანებდა ჭ მათთანა სჭამდა. ხოლო დღესა ერთსა უცხო ვინმე

1) ლუკა, 18, 22.

სსუათა მრავალთა თანა გლასაკთა შეიწინარა
 ტრავესსა ზედა თჳსსა. ჳ ოდეს, ჩუწულები-
 საებრ თჳსისა სიმდაბლისა, ენება წყლისა
 დასსმა კელთა ზედა მის უცხოთასა, მიიქცა
 რა აღებად ჭურჭლისა, ჳ მუნ კერლარა ისი-
 ლა უცხო იგი, რომლისა ენება კელთახანა. ჳ
 საკურკელისა ამის საქმისათჳს განცზფრებულ
 იყო თავსა შორის თჳსსა. სოლო მას
 დამესა ისილა უფალი ჩუწნი იესო ქრისტე
 ჳ ჳრქუაჲ მას „ჲ მოუფასო! სსუათა დღეთა
 ძმანი ჩემნი შეიწინარენ, სოლო გუშინ თჳთ
 თავადი მე შემიწინარე. ესე გეთქუას შენ
 დღესა მას სასჯელისასა. ვითარმედ „უც-
 ხო ვიყავ და შემიწინარე მე, და რაო-
 დენი უყავ ერთსა ამას მცირეთაგანსა ძმა-
 თა ჩემთასა, იგი ყოველი მე მიყავ:“¹⁾ ჳ
 განიღჳძა კაცმან მან. ჳ მადლობდა სასიერე-
 ბასა ღმრთისასა ჳ იტყოდა „ეჭა უფალო,
 უკეთუ ესე მცირედნი გუფს მოდგინებანი
 სათნო არიან შენდა, ტკბილო მეუფეო, ნე-
 ტარ მათდა, რომელნი დიდთა სათნოებათა
 იქმან შენ წინაშე. რახამი²⁾ მადლი მიადონ

¹⁾ მათ. 25, 35 და 40. ²⁾ რავდენათ ბევრი.

შენ მიერ, რომელმან არავის წარუწყობიდი სას-
ყიდელი ერთისაცა სასძელისა წყლისა გრ-
ლისა!!“ შენდა შეჭნის დიდებაჲ უკუნითი უკუ-
ნისამდე.

თხრობაჲ R 14

მოწყალებისა შემნანებელისა თჳს

ესეცა ვინმე იყო კოსტანტინუბოლის ფრ-
ად მდიდარი. საღმობიერ¹⁾ იქმნა ჭ განწი-
რულ²⁾ მკურნალთაგან. ჭ შეეშინა სიკუდილი-
საგან ჭ მისცა მოწყალება გლახაკთა ოც-ღ-
ათი ლიტრა ოქრო. ჭ მოწყალებისათჳს
მისისა განძრთელდა კაცი იგი. ჭ მერმე იწყო
შენახებაჲდ, ვითარმედ ცუდად წარკაგე ოქრო
იგი, ჭ ინანდა მოწყალებისათჳს. ჭ მიუთხრა
ესე მოყვასისა თჳსსა სხუასა ვისმე მდიდარსა.
ხოლო იგი ეტყოდა მას: „ნუ შეიწყნარებ,
ძმარ, განზრახუასა მაგას ბოროტისა ეშმაკი-
სასა, რათა არა განარისხო ღმერთი, აღმად-
გინებელი შენი მოწყალებისა მისთვის!“ ხო-
ლო იგი არა უსძენდა მას, არამედ უფროსდა

1) ავად გახდა. 2) უიმედო.

რისხვიდა ღ ღრტყნიდა¹⁾ მოწყალებისათვის. მერმე ჭრჭყაჲ მას მეგობარმან მისმან— უკეთუ სიტყუაჲთა ჩემთა არა ისმენ, ძმაო, მე გრჭყა შენ მეორე განზრახუა. ხოლო მან ჭრჭყა რამელი? ღ ვითარ მიუგო ჭეშმარიტმან მან მოწყალებმან „წარმოკედ ჩემთანა ეკვლესიად ღ სთქუ „არა ვარ მე, უფალო, მოქმედი მოწყალებისა, არამედ ესე არს ღ მე მოგცე შენ ოც-ღ-ათი ლიტრა იგი ოქრო“ ღ მან აღუთქუა უოფად. ღ მივიდენ ეკვლესიად ღ კელად მიიღო ოც-ღ-ათი ლიტრა ოქრო, ღ სთქუა „მე არა ვარ, უფალო, მოქმედი მოწყალებისა, არამედ ესე არს“. ხოლო ჭეშმარიტმან მოწყალებმან სთქუა „ამინ!“ ღ მოვიდა რაჲ იგი ვიდრე კანადმდე ეკვლესიისა, კელთა შინა თვსთა ოქროსა მტვრთველი დაეცა ღ მოკუდა. ღ მუნ უოკელნი მხილველნი მისნი შიშმან ღ ძწოლამან შეიპყრა ღ ადიდებდეს მართლ მსაჯულებაჲსა ღმრთისაჲსა. ხოლო მონანი იგი მეუდრისანი ეტყოდეს ჭეშმარიტსა მას მოწყალებსა „მიიღე, უფალო, ოქრო ესე შენი, რა-

1) შფოთავდა, ჯავრობდა.

მეთუ იგი მოკუდა. ხოლო მან ჰრქუა — ნუ იყოფინ ჩემდა, ნუცა გონებად მოსლოა¹⁾ მაგისი, რამეთუ ჩემი იგი პირველ ქმნილი მოწყალეა არს. ხოლო მაგისია ეგე რქრო. ჭ უკეთუ გნებასთ სარგებელი ყოფა მაგისი, აწ რქროცა ეგე მიეცით მოწყალეხდ სულისა მაგისთჳს. ჭ ღმერთი ჩუწნი კაცთ მოყურე არს ჭ შეიწყალეს მოწყალეხისა მიერ ჭ განსწმენდს ბრალისაგან, რამეთუ თჳთ იტყუის „მიეცით მოწყალეხა ჭ აჰა თქუნი ყოველი წმინდა არს“, რომელსა ჰნებას ყოველთა კაცთა ცხოვრებად ჭ მისი არს დიდებად უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობად R8.

თავისა თვისისა გამსყიდვლისა ჭ მოწყალეხად მიცემისა თვის.

წჳრიკეთს ჳირგჳსასა იყო კინჳე ჰეტრე მდიდარი, ჭ დიდად უწყალო, ჭ არა სიდას შეეწყალა გლახაკი, ჭ არცა აქენდა ხსენებას

¹⁾ გულშიაც-კი არ გავიტარებ მაგ ჰაზრსაო.

ღუთისა კეკლესიასა შინა, ჳ არა ისმენდა
 გლახაკთაგან თხოვნასა წყალობისასა. ხოლო
 სახიერძან ჳ კაცთ მოყუარემან ღმერთმან, რომ-
 ელსა არა ნებაჳს სიკუდილი ცოდულისა, არა-
 მუდ მოქცეჳა ჳ სინანული, რომლითამცა
 მსჯავრითა უწყის თუთოეულისა ცხოვრებაჲ,
 ამისთვისცა ესეკითარო. განგებაჲ ჳჲო: **მ**ღესა
 ერთსა ისხდენ გლახაკნი მცირედნი უბანთა
 ჴედა, ჳ იწყეს ჳებად მოწყალებთა კაცთა ჳ
 შეკედრებაჲდ ღუთისაჲ, ეგრეთჳე უწყალოთა
 ჳგმიობდენ. ჳ მოვიდა სიტყუაჲ პეტრემდეცა,
 რამეთუ უწყალო არს იგი სრულიად. ხოლო
 ერთი მათ გლახაკთაგანი იტყოდა ვითარმუდ
 მე მოვილო მისგან წყალობაჲ. ჳ ჳჲუჳს ურ-
 თიერთაწს ცილობაჲ ჳ ინებეს გამოცხადებაჲ
 ამისი. ჳ წარვიდა ერთი იგი მათგანი ჳ
 დასდგა კარსა სახლისა მისისასა. ჳ მოვი-
 დოდა პეტრე წისქულით და მოაქუნდა ფქული
 კარაულითა¹⁾. და იხილა იგი გლახაკმან, თა-
 უჳანი სცა ჳ იწყო თხოვად მოწყალებისა ჳ
 წადიერად²⁾ ჳლოცუდა. ხოლო იგი განჩის-

¹⁾ სახელო. ვირო.

²⁾ მოწადინებით, მდომით.

სნა ჭ კერა ჭზოვა ქვა, აღიღო ჰური ერთი
 ჭ სტეფანა ჰირსა გლახაკისასა. ხოლო მან
 აღიღო ჰური იგი ჭ მივიდა მოყვასთა მი-
 მართ თვსთა ჭ ეტეოდა. „აჭა თვთ კელი-
 სა მისისაგან მოვიღე ესე“. ჭ შეაკედრებდა
 ღმერთსა რომელი მოწყალე არსო. და მტი-
 რედ მტირედ მის ჰურისაგან ყოველთავე მი-
 იღეს ჭ იტეოდეს „ღმერთო, აცხონე პეტრე“.
ზა მეუესეულად დღესა მერესა დაეცა პეტ-
 რე სენითა სასიკუდიანოთა—გინდა ჭ არა
 დაშთა სული მისი მის თანა. ჭ მოვიდეს **წ**-
 გელაზნი საშინელნი მიებად კეთილთა საჭმე-
 თა მისთათა. ჭ კერა რადსა ჭზოვბდეს, რათამცა
 შეესწორათ ბოროტისა თხიერ ერთისა
 მის ჰურისა, რომელი მისცა გლახაკსა, ჭ იგი-
 ცა უნებლიეთ. ჭ ჭრქვეს მას **წ**გელაზთა
 „წარჴედ უკუწ, პეტრე, ჭ შესძინე სხუადცა
 მოწყალეობა ჰურსა მას, რათა არა წარგიუყა-
 ნონ შენ ბნელთა ეშმაკთა ჭ შთაგადონ სა-
 ტანჯველსა საუკუნესა, რამეთუ სასჯელი
 უწყალე არს მათთვის, რომელთა არა ჭყონ
 წყალობა“. **ჩ**აშინ მიეგო კუალად სული მის
 გკამსავე თვსსა ჭ მიერთგან იქმნა მოწყა-

ლე. & განუყენა ყოველთავე დაკრძალბილთა
 მონაგები თჳსი, & განათავისუფლნა მონანი
 თჳსნი. & ჳრქუაჲ ერთსა მონასა თჳსსა კითარ-
 მედ „მოწილ მექმენ მე &, რაცა გრქვა,
 გგრეთ ჳყავ. მომეც მე ფიცი, რათა აღასრუ-
 ლო აღთქმული ჩემი. წარვიდეთ იერუსალიმს
 & თაყუანის ვსცეთ ცხოველს მეოფელსა საფ-
 ლავსა & წმიდაჲსა ვნებაჲსა უფლისაჲ ჩუწნისა
 იესო ქრისტესსა. & მუნ განმეიდემე & სას-
 ყიდელი ჩემი განუყავ გლახაკთა & იყავ შენ
 თავისუფალ!“ & წარვიდენ იწრუსალიმს &
 თაყუანი სცეს წმინდათა ადგილთა. & მიჳყიდა
 პეტრე მონაძან კაცსა, კისმე ღმრთის მოშიშსა,
 რომელსა ერქვა ზოილე. & ფასი მისი გა-
 ნუყო გლახაკთა ბრძანებისამებრ მისისა. &
 შეაყენა პეტრე სამზარეულოსა უფალძან მის-
 ძან, ზოილე, & ჳყოფდა მსახურებასა კეთილად.
 ოდესმე ვენახსა ბუშაკობდა & სხვაჲთაცა ყო-
 ვლითავე მსახურებითაცა გუფსმოდგინედ
 ჳმონებდა უფალსაჲ თჳსსა. & სტანჳვიდა
 მოღუაწებითა კორცთა თჳსთა განუსვენებე-
 ლად, კიდრქმდის ღმერთი გამოაცხადებდა საქმე-
 თა მისთა კეთილთა. შემდგომად რაკდენისამე ყა-

მისა, მოკიდეს აჭრიკეთითგან. სტუმარნი ჭ
 დასხდეს სერობად¹⁾ ზოილეს თანა. ხოლო
 პეტრე მსახურებდა ჭ მოიღებდა საჭმელთა. ჭ
 კაცთა მათ სტუმართა იცნეს იგი. ჭ იწყეს
 თქმად „ჭეშმარიტად ესე არს პეტრე, ქალაქისა
 ჩუქნისა სიმიდირით განთქმული. ჭ იტყოდეს,
 ვითარმედ ამან მრავალნი თჳსნი მოხანი გა-
 ნათავისუფლანა ჭ სიმიდირე თჳსი გლახაკთა
 განუყო, — ჭ მიერითგან არავინ უწყის თუ სა-
 და წარვიდა“. ხოლო პეტრე სდგა გარე კა-
 რთა ჭ ისმენდა სიტყუათა ამით. ჭ ვინადგან
 გამოსცხადდა, მსწრათუღ განვიდოდა. ხოლო
 იყო მეკარე ერეუ ჭ უტყუ, რომელ წამის ყო-
 ფითა ოდენ განახმიდა კართა ჭ დასძუდა.
 ჭრქუა მას პეტრე „განმილე მე კარი, ძმაო!“ ჭ
 ესმა ერუსა მას სიტყუაჲ პეტრესი ჭ მუას გა-
 ნულო მას კარი. ჭ განვიდა სრბით²⁾ პეტრე,
 რომელ იკლტოდა პეტრიკისაგან ჭ დიდებაჲსა
 კაცთასა. ხოლო მეკარე იგი მსწრათუღ მირ-
 ბიოდა უფლისაჲ თჳსისა ღაღადებდა ჭ იტ-
 ყოდა ვითარმედ „პეტრე, მონა ღმთისაჲ, განვი-

1) ვახშმად.

2) სირბილით.

და ჩუქნუნან! ღმან მრქვა მე სახელითა უფლისაჲ
 ჩუქნუნისა იწსო ქრისტესითა გეტყუ, შენ, განმი-
 სკენ კარნი! ღ აჭა ვიხილე მე ალი მსგავსად ტეც-
 ხლისა, გამოძავალი პირით მისით. ღ შექცო-
 ყურთა ღ ენასა ჩემთა. ღ მაშინვე მესმა კმაჲ ღ
 ვიტყოდი მეცა მადლითა მისითა ღ იგი გან-
 კიდა“. სოლო იგინი სდექნიდეს უკანით ღ მოს-
 წრათედ ეძიებდეს მას ღ კერლარა ჭზოკეს იგი.
 ღ განკვრებულნი აღიდებდეს ღმერთსა, რა-
 მელსა შუქნუნის დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ RII.

შიდისა მეფისა კონსტანტინეს თვის.

ბოგოთხრობდა წმინდათაგანი ვინმე, ვი-
 თარმედ წარკედ ოდესმე პაისიოს განშორებუ-
 ლისა მიძართ ლოცვსა ღ სამღთოჲსა სწავ-
 ლისა მისისა მოღებისათვის. ღ ვითარა მიგვან-
 ლე ქვაბსა მისსა, მესმა შინათ გამო ზრახუა ვი-
 სიძე მისთაჲს. ღ, კელოდი რაჲ უმეტეს ყამისა ღ
 არაკინ გამოვიდა, ვითქუ წესისამებრ მონაზონ-
 თასა: (ზოცვთა წმინდათა მამათა ჩუქნუნთა-

თა, უფალ იესო ქრისტე ღმერთო ჩუბნო შეგზწყლან ჩუბნ.“ ხოლო მან სთქვა. „ამინ!“ ჭ შერაკედ შინა აჩაკინ ვინილე, გარნა მხოლოდ წმინდა იგი ბერი ჭ განკვრდი, ჭ გუაკ რად სიუვარული. ჭ მოვილე სარგებელი სულისა ღუთიკ მოცემულითა სწაკლითა მისითა, მერ-მე კვითსე მას ჭ კარქუ „ვინ იყო, ღვთიკ შემოსილო, მამო ზატოლსანო, შენთანა, რომელი ზრასჯდა? გარე დგომსა ჩემსა მესმოდა კმა მისი“. ხოლო მან ჭრქუა — კვონებდი, ღუთიკ სულიერო შჯლო, ვითარმედ აჩაკინობიეს, ჭ, ვინათგან ღმერთმან გამოგიცხადა, აჩაკა მე დავითვარო: იგი იყო, შჯლო, დიდი ჭ კეთილმოცემუნე მეფეთა შორის ღონსტანტინე. ზეცით მოვიდა ჩემდა მოწყინებულისა ნუგეშის ცემად ჭ იტყოდა „აჩაკ უწყოდითო ესოდენი ზატოვი მოცემოდა მონაზონთა სასუფეკელსა ცათსა, რომელთა ღრისტეს სიუვარულისათჳს ყოველი მონაკები მათი მისტეს გლასაკთა ჭ თჳთ ნებსით¹⁾ დავლასაკენს. უკეთუძენს ესე, ვითარი დიდება მათი

1) თავისის ნებით.

დაძველებულია მცა მე მცირე უამრავი მეფობაა ჩემი და გვრგვინი, და პორფირი, და სკიპტრა, მიმეცა გლახაკთა და შეკვდომილკიუაკ ცხოვრებადსა მონაზონთასა“. ხოლო მე მიუგე მას და ვარქუე—არა მოგენიჭა შენ, უფალო ჩემო, ზეტათა მეუფესაგან დიდებაა და პატრიკი, რომელი განუმზადა წმინდათა თვსთა მართლისა სარწმუნოებისათვის და კეთილ მსახურებით მეფობისა შენისა?“ და მან მრქუა „ჭე მოცემულ არს ჩემდა დიდებაა და პატრიკი, გარნა მონაზონთა ესე აქუსთ უმეტესი, პატრიკი რამეთუ ფრთენი ასხენ ოქროს ფერნი და აღფრინდებიან და რომელთაცა სავანეთა ჭებავსთ, მიკლენ და თვთავადისა ქრისტესსა მიიწევიან“. ხოლო მე ვარქუე მას—ღირს არს და მართალა, უფალო ჩემო, ესე დიდებაა ჭეშმარიტთა მათ მონაზონთა თვის. ჯერ შენ ამსცა სოფელსა შინა მეფობა და შარაკანდელითა¹⁾ პალატსა შინა ბრწყინვალედ იხარებდი, და ქველის საჭმისა თვისცა შენისა, მიგიდიეს ცათა შინა, გვრგვინი უოხტნო²⁾ და საუკუნო დიდებაა. ხოლო მათ

1) უუბრწყინვალესი. 2) დაუსრულებელი.

ყოველი ნებაჲ გორციელი დაუტევეს ღმონაგუ-
ბი მათი მისცეს გლახაკთა; ხოლო თვთ ნაკ-
ლულებანი, ჭირვეულები, ძვირ სილუფნი რა-
მელთა დირსვე არა იყო სოფელი ესე. არა-
მედ ნაპრალთა კლდისათა ღმონაგუთა ქუჩუ-
ნისათა დათმინეს შიმშილითა ღმონაგუთა
ღმონაგუთა“. ხოლო ამას რაჲ ვიტყუ-
დი, ლვთიჲ სლიერო შულო, შენ სთქუ ლო-
ცვაჲ იგი, აღვიდა სეცად ღმონაგუთა შენ შემოსუ-
ნაჲ. ესე ამისთჲს სათნო იხინა კაცთ მოყვა-
რემან ღმონაგუთან, შულო ხემო საყვარელო,
რათა უმეტესად დაკმდაბლდეთ ღმონაგუთა გო-
ნიერებით ვიდუწოდეთ. ღმონაგუთა ხუჩუნისა
მოწყალეებაჲსა ვიქმოდეთ, ღმონაგუთა დაკაკლდეთ
დიდებაჲსა მისსა, რომელი განუძნადა მძი-
რთმან მოყვარეთა მისთა, რომლისა არს დი-
დებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ RII.

ქეოდოსი მეფისა თჲს.

შიდი თეოდოსი¹⁾ მეფე ფრიად მოსურ-

¹⁾ რომის იმპერატორი 379—395 წ. ქრისტეს შემდეგ.

ნე იყო მონაზონთა ჭ დიდად მოწყალე. ჭ წარვიდა ოდესმე მონაზონად მონასტერთა ჭ თაყვანის ცემად თვთოეულთა მონაზონთა, რათა მათგან ლოცუა მოიღოს. ჭ ვითარცა მიმოვიდოდა წმინდათა ადგილთა, იხილა შორით სენაკი ერთი მთასა შინა. ჭ დაუტეგნა ყოველნი ერნი. ჭ მივიდა თვსად მხოლოდ მეფე ჭ ურეკა კარი მონაზონსა მას. ხოლო მან განუხუნა ჭ კერ სცნა თუ ვინ არს ჭ შეიწყნარა, ვითარცა ერთი მხედარი. ჭ ვითარ შევიდა მეფე, ჭყო ბერძან ლოცუა ჭ დასსდენ. ჭ იწყო მეფემან ვითხვად, „ვითარ კეთილად იყოფიანა მამანი ამის მთისანი, ზატეოსანო მამაო!“ ხოლო მან ჭრქუაჲ: — ყოველნი კვედრების დერტოსა ცხოვრებისათვს შენისა, ღუთის მოყვარეო, უფალო ჩემო, ჭ ყოველთა მართლ მადიდებულთათვს. ჭ კუალად ჭრქუაჲ ბერძან „კვსკამოთ, უფალო ჩემო, მცირედ სიყვარული“. ¹⁾ ჭ მოართვა მას თვსი ზური ჭ მარლი, ჭ მხალი უმგებარი²⁾ ჭ წყა-

¹⁾ ვიღაპოთო, ნიშნად სიყვარულისა ქრისტესთვს, ერთათ ვსჯამოთო პური.

²⁾ მოუხარშელი.

ლი. ჭ სჭამდეს რაღ იგინი, ჭრჭყუაჲ მეუგემან „მი-
ცნობ მეაჲ, ძამაჲ ჰატოისანო, თუ ვინ ვარ
მე?“ — ხოლო მან ჭრჭყუაჲ — ღმერთი გიცნობს
შენ, უფალო ჩემო! მამინ ჭრჭყუაჲ მეუგემან „მე
ვარ მეუგე თეოდოსი!“ ჭ მეუესეუაჲდ თაყვანი
სცა მას ბერძან ჭრჭყუაჲ — შეძინდეუ, უფალო,
ჟერ არა ვიცოდი. ჭრჭყუაჲ მას მეუგემან „ნეტარ
თქუჲნ ნებსით¹⁾ / გლახაკთა ქრისტეს სიყვა-
რულისათჲს! ჭეშმარიტად მეუობაჲსა შინა
კობილჲვარ ჭ არა სდა ესრეთ ტკბილად ჰუ-
რისა გემო ვინიდე, არცა წყალი ვსუ, ვითარ-
ცა დღეს შენთანა ტკბილად ვსჭამე ჭ ვსუ,
წმინდაჲ ძამაჲ!“ . ხოლო ჭრჭყუაჲ ბერძან — ვინა-
დგან ჩუჲნ გლახაკნი მონაზონნი ყოველსა სა-
ჭმელსა ჩუჲნსა ლოცუთა ვეოთ, უფალო
ჩემო, მისთჲს ტკბილ არს უნდო ესე საჭ-
მელი, — ჭ მადლობით თაყუანის ვსცემთ ვაცთ
მოყუარებაჲსა ღმერთისასა, რომელი აღაღა-
დებს კელსა თვისსა ჭ განაძღვებს სიტკბოე-
ბითა. ხოლო მეუგემან მისცა მას მოწყალება ჭ
ჭრჭყუაჲ „ლოცვა ჭყავ ჩემთჲს, წმინდაჲ ძამაჲ!“ ჭ

1) თქუჲნის ნებით.

წარვიდა ჭ მიერთგან ზატის ჭსტედაბერსა
მას ქუელის საქმითა. დიდებაჲ ღმერთსა, რა-
მლისა არს დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ ჩხ.

მეთის ზენონისთვის.

ბეთე ზენონ იყო კაცი ფრიად მოწყა-
ლუ ჭ მარადის ქუელის მოქმედ გლახაკთა მი-
მართ. ხოლო ქურისა ვისმე ასული მისტა-
ცა იბულებით მხეკლად თვსად. ჭ შევიდა
ქურვი იგი ტამარსა შინა ღმერთისსა. ჭ მხუ-
რკალედ ეკადრა ყოვლად წმიდასა ღმერთის
მშობელსა, წრემლით მეტყუებლი „დედუფალო
ყოველთა დახადებულთაო! შური¹⁾ აგე ჩემთვის
მეთესა ზენონს“. ხოლო ამას ვედრებაჲსა ჭყოფ-
და მარადდე. დაუცხრომელად შესტიროდა ცხა-
რითა წრემლითა ღმერთის მშობელსა. ჭ გამოე-
ცხადა მას ყოვლად წმიდა ღმერთის მშობელი
დედა იგი მოწყალისა ღმერთისა ჭ ჭრქუაჲ „გრწმე-
ნინ ჩემი, დედაკაცო, რამეთუ ძრავალ გზის ვინებე

¹⁾ შენ გაეცი ჩემ მაგიერი პასუხი ზენონსაო.

შურის გება შენ წილ ცრემლთა შენთათჳს,
 გაწნა კელნი მისნი მსყენებენ მე, რამეთუ
 არს იგი მოწყალე ფრად, ჭ ვითარცა წყარო,
 ეგრეთ განგაღს კელთა მისთაგან მოწყალებაჲ.
 ჭ არა ვის ძალუმს მოწყალესა კაცსა ზედა ძ-
 რის ჭყეფაჲ“. იხილეთ, კ მძნო, ძალი მოწყ-
 ვალებისა! ჭ გულის ხმაჲ ჭყაკოთ სიძალდე სა-
 ჳომისა მისისა, რომლისა მიერ იდიდების
 II მეოთხი უკუნითი უკუნისამდე.

თხრობაჲ HB.

თუ ვითარ მოწყალებისა მოქმედი შუდ
 წილად მიიღებს.

ყო კაცი ვინმე მდიდარი. ჭ განიზრახ-
 ხდა რაჲ კჭყო, რათა უძრავლესი შევიძინო?
 ჭ კელად მიიღო სიბრძნე სოფლომონისი. ჭ,
 განაღო რა წიგნი, აღმოიკითხა ვითარმედ „რო-
 მელი სწყალობდეს გლახაკსა, ავასხებს იგი
 ღმერთსა“ ჭ შეუო¹⁾ წიგნი იგი ჭ მისცა მსა-
 ხურსა. ჭ რქუა „ვინ იპოოს უსარწმუნოესი

¹⁾ დაკეცა.

იქთისაჲ, უკეთუ ვსწყალობდე გლახაკთა?!“
 მამინ უოკელიჲე განუყო გლახაკთა, რომელ
 არა რაჲ დაიმჭირა¹⁾ თაკისა თვისისა თუ-
 ნიერ ოდენ ოთხი დრახმანი²⁾ სამკურდრო ჭ
 სავრავნელისათვის³⁾. სოლო დაგლახაკნა⁴⁾ იგი
 თვრად ჭ არცა ერთი ვინ მიაგო ნაცუელი. ჭ
 ვითარცა გარდახდეს რაოდენიმე ყაბი ჭ შეს-
 ჭირდებოდან⁵⁾ კაცსა მას, უკანასკნელ სთქუაჲ
 გულსა შინა თვისსა „წარვიდე უკუშ იმერუსა-
 ლიმს **ო** თვისსა **ი** ვითისა ჩემისა ჭ სამართა-
 ლი მოკსთხოო **ჰ** ას სიგლახაკისათვის ჩემისა,
 რომელ მამაცთუნა მე ჭ განკახნიე სიმდიდრე ჩე-
 მი“. **ზ** ვითარცა მოვიდოდან იმერუსალიმს, ინი-
 ლნა ორნი კაცნი რომელნი იბრძოდეს ურთიერთ-
 არს. ჭ მან ჭრქუაჲ მათ „რადსა იბრძვით, ძმანო,
 ურთიერთარს ჭ ილაღვით“⁶⁾ სოლო მათ ჭრქუშს

1) დაიტოვა.

2) რომელები ვეცხლის ფული იყო, რომელიც 268
 წ. ქრ. წინ. ფასობდა როგორც რუსული 15 კ.
 ხოლო 207 წლიდგან ქრ. წინ გაჩნდა ოქროსაცო
 და ღირდა ათ ვეცხლის დრაჰმანადა.

3) სახვეველი, სუდარა გინა ვარშამანგი.

4) გაღარიბდა.

5) უჭირდებოდა უარესად.

6) შუღლობთ, სიტყვთ იბრძვით.

მას „უფალო! ქვა ესე გზოეთ ჩუქნი ღ აჩა უწ-
 ყით თუ რაღ აჩს? ღ ვიცილობით ჩუქნი ამას
 ზედა“. ხოლო მან იხალა სიკეთე ქვსა მის ღ
 ჭრქუაჲ „მოძეცით მე, ძმანო, ეგე ღ მიიღეთ
 ოთხი დრახკანი ღ მშვიდობით იუქნიით უწ-
 თიერთაჩს“. ხოლო მათ სიხარულით მისცეს
 ქვა იგი. ღ ვითარცა შეეიდა იჭრუსალიძად,
 უჩვენა ოქრომჭედელსა ქვა იგი. ღ მან, ვი-
 თარცა იხილა თვალი იგი ჰატოლსანი, ჭრქ-
 უაჲ მას „სადა ჭზოვე შენ თვალი ესე ჰატოლსანი?
 რამეთუ აჭა ესე რა საძი წელი აჩს, ვინადგან
 დიდსა ურკასა¹⁾ მინაჩს უოკელა იჭრუსალიძი
 ამისთჳს! რამეთუ ესე იგი თვალი აჩს, ო-
 ძელა უსხდა ომოფოჩსა²⁾ ხარონ ძეჲდელ მთა-
 კრისასა. აჩამედ წარკედ ღ მიაჩთჲ ეგე ჰა-
 ტოლსასა ღ უეჭუქლად გამდიდრდე შენ“. ღ
 ვითარცა წარვიდოდა კაცი იგი ტაძრად, ო-
 გელოზი უფლისაჲ დაადგრა ჰატოლსასა ღ
 ჭრქუაჲ: „ესე რა მოკალს შენდა კაცი ღ აქჳს

1) დიდი მწუხარება.

2) ეპიზოკოპოზთა მხართ მოსახვევია წირვის ჟამსა
 ურომლისოთაც ვერავითარს წეს საღმრთო მსხურობი-
 სას ვერ აღასრულებენ. იგია ნიშანი წარწყმედულის
 ცხოვარისა, რომელიცა მოიპოვა და აღისვა მხართა
 ზედა. ლუკ. 15, 5.

მას თვალი იგი ჰატიოსანი, რომელი წარ-
წმედულ იყო შესამოსელთაგან **ხარონის**თა.
მიიღე იგი ჭ მიეც მას ოქრო ჭ გეტხლი
ღ ქვანი ჰატიოსანნი, რადენიცა უხმდეს.
ამხილე მას ჭ არქუ³) ნუ ორგულებ გულისა ში-
ნა შესსა, ნუცა ურწმუნო ხარ ღმრთისაჲ, კი-
თარქედ „რომელი სწყალობდეს გლახაკსა,
იგი ავასხებს ღმრთისა“. მოვიდა კაცო იგი
ჰატრიარხისა ჭ მისცა მას ჰატრიარხმან
რადენიცა რაჲ უნდა. ჭ მიიღო თვალს იგი ყო-
ლად ჰატიოსანი. ამხილა ჭ ჰრქუაჲ „ნუ ორ-
გულთ გულისა შინა შესსა, **ჟ კაცო!** ჭ ნუ-
ცა ურწმუნო ხარ ღმრთისაჲ, რამეთუ აჭა ესე მო-
გცა შენ ღმერთმან შუდ წილად სიმდიდრე შე-
ნი აქა, ჭ მას საუკუნესა ცხოვრებაჲ საუკუნო
იშოსო ქრისტეს მიერ, რომლისა თანა არა არს
სიცრუე, არცა წმიდათა წერილთა, არამედ ყო-
ლადჲ **ჰეშმარიტებაჲ!** დიდებაჲ განგებულე-
ბაჲსა მისსა უკუნითი უკუნისამდე.“

3) უთხარ, ამცენ, შეაგონე.

(იხრობაჲ ჩრ.)

ვითარმედ გლახაკთა მიმცემი მრავალ წილად მიიღებს.

ყო კინბე დედაკაცი ქრისტიანე, რომელსა ჭეკა ქმარი წარმართი. ხოლო იყენეს ორნივე გლახაკ ღ აქნდათ ვეცხლი¹⁾ ვითარ ორმოც-ღ-ათი ოდენ. ღ ჭრქუაჲ ქმარმან ცოლისა თჳისსა „მივსცეთ ვეცხლი ესე აღნადგინებად²⁾, რამეთუ უკეთუ ერთად შეესჯამოთ ყოველივე, არღარა დაგვიშთეს იგი“. ღ მიუგო კეთილმან მან დედაკაცმან—უკეთუ გნებავს მიცემად აღნადგინებად, მიეც ეგო ღმერთსა ქრისტიანეთსა.“ ღ ჭრქუაჲ მას ქმარმან „სადა არს ღმერთი ქრისტიანეთა, რათა მივსცე ოსა აღნადგინებად?“. ხოლო ეტყოდა მას დედაკაცი—მე გიჩვენო შენ იგი, უკეთუ მისცე მას ვახშად³⁾, რომელი არა წარსწყმიდო, არამედ

¹⁾ ანუ სიკილა უუძველესი ებრაული ფული ვერცხლისა=50 კ. საღმრთო და საერო=25 კ., ერთ გვერდზედ გამოქანდაკებული იყო სამოსელი ჰარონისა, მეორეზე ლაკანი მანანათა; ოქროს სიკილა=7 მან.

²⁾ ვასარგებლოთო მომეტებულის სარგებლით.

³⁾ ვახში—ვალის სარგებლის უწესო სარგებელი. საბას ლექსიკ. 101 გვ.

უმეტესად მოიღო შენ“. ხოლო მან ჳრქუაჲ
 „წარჯდეთ, მიხვენე ჳ მიკსტე მას აღნადგინე-
 ბაჲდ“. ჳ მან წარიყვანა ეკკლესიასა ჳ უჩვე-
 ნა გლასხაკნი ჳ ეტყოდა „მიეტ ამათ ვეტხლი
 ებე ჳ ღმერთმან ქრისტიანეთამან აღნხუნეს¹⁾
 ებენი ამათგან, რამეთუ ესე ყოველნი მისნი
 არიან“. ხოლო მან სიხარულით განუყო გლას-
 ხაკთა ყოველივე ორმოც-ღ-ათი იგი ვეტხლი
 ჳ წარვიდნენ სახიდ²⁾ თჳსად. ჳ შემდგომად სამ-
 თა თჳსთა არა რაჲ დაუშთა, რომელიცა აქუნდა
 მათ საზრდელი. ჳ ჳრქუაჲ ქმარმან „ჴ დედაკაცო!
 არა ჳნებაჳსა აწ ღმერთსა ქრისტიანეთსა მო-
 ცემად ჩჳსნდა ვახშისაგან ჩჳსნგან მიტემუ-
 ლისა?! რამეთუ არა რაჲ გვაქჳს ჩჳსნ საზრ-
 დელი“. ხოლო მან ჳრქუაჲ — წარკედ, სადაცა
 აკასხე მას, ჳ მოგტეს შენ, რაცა გიხმდეს³⁾
 ჳ კმა გვეყოს ჩჳსნ“. ჳ წარვიდა იგი ეკკლე-
 სიად, სადაცა ვეტხლი განუყო გლასხაკთა
 თჳს. ჳ მოკლიდა ყოველსა გარემოსა ეკკლე-
 სიისასა ჳ კერაჳინ იხილა მიმტემელი მისდა

1) მიიღოსო. 2) სახლში, შინ.

3) ავალე. 4) რავდენიც გეკუთვნის.

კასშისა, გარნა ერთი ოდენ გლახაკი მჯდომარე. ჭ ენებად თქმად რაღსადე მისდა მიმართ გამოძიებად. ჭ იხილა წინა თერხთა მისთა მარმარელოსა ზედა მდებარე კეცხლი ერთი. ადილო იგი ჭ წარვიდა სახიდ თვსად. ჭ ჭრქუა ცოლსა თვისსა ვითარმედ „წარკედ ეკკლე-სიად თქუწნდა, გრწმენინ ჩემი, დედაკაცო? კერა ვისილე მე, ვითარცა მეტყოდი, ღმერთი ქრისტეანეთა. ჭ არცარა მომცა მე, გარნა ერთი კეცხლი ვისილე მდებარე, სადაცა განუყავ მათ ორმოც-ღ-ათი“. **მ**ასშინ ჭრქუა მას ბრქენმან მან დედაკაცმან — **1**გი არს, რომელმან უხილაკად მოგცა შენ, რამეთუ უკილაკი არს ღმერთი ჭ უკილაკითა ძალითა განაკებს სოფელსა. არამედ წარკედ, უფალო ჩემო, ჭ მოიყიდე მაგით საზრდელი ჩუწნდა, რათა ვისეროთ²⁾, ჭ კუაღად მანკე მოგცეს შენ“. ხოლო იგი წარვიდა ჭ მოიყიდა კეცხლითა მით ზური, ღჯნო ჭ თეკნი. ჭ მოილო³⁾ ჭ მისცა ცოლსა თვსსა. ხოლო მან ადილო თეკ-

1) გჯერამს ჩემი.

2) ვისადილოთ, ანუ ვივანშმოთ.

3) მოიტანა.

ზი ღ განაღო¹⁾ მუცელი, ღ ჰპოვა მას შინა ქვა დიდი ღ პატროსანი. ღ კერა სცნობდა თუ რადმე არს? ღ შეინახა იგი. ღ მოვიდა რა ჭმარი მისი, უხუჭუნა მას ქვა იგი ღ ჰრქუაჲ, „უფალა ჩემო, ესე კიბილე თეგზისა მუცელსა შინა“. ხოლო მან რაჲ იხილა, განკვრდა სიკეთესა მისსა, ღ არცა მან უწუოდა თუ რაჲ არს იგი ღ იტუოდა „წარვიდე ღ განკვიდო ესე“. მივიდა მეთვალეთა თანა ღ ჰრქუაჲ „გნებავსთ სვიდუა ქვსა ამის?“ ხოლო მან ჰრქუაჲ—რაჲ გნებავს, რათა მოგცე შენ ფასი მისი? ღ იგი ეტუოდა შენ უწვი რაჲ ჯერ არს ფასი. ღ ჰრქუაჲ მეთვალემან „ადილე ხუთი დრახკანი“. ხოლო იგი ჰგონებდა თუ უძღერის¹⁾ მას. ღ ჰრქუაჲ ესოდენსაჲ

¹⁾ გამოსწლა,

²⁾ ეხუმრება, უმღერის, ეთამაშება. მღერა—თამაშობა; - თამაშა თათრულად — სანახავსა ჰქვან, ხოლო თამაშობა ქართულად მღერა—შექცევათა სახელია, გარნა ეხეცა განიყოფების ექუსად: ასპარეზობად, მღერად, ფუნდრუკად, ხუნტრუცად, როკვად და შექცევად. ასპარეზობა არს მხედართა მიერ ანძათა (ამართულ ძელთა ნიშანში) სროლა ისრისა,—გინა სრევა (გასროლა) ბურთთა, ყვანჭთა (საბურთალო კავი) ცემა, საგანთ სროლა და ეგე ვითარნი; მღერა არს ესენი-

მოცემს. ხოლო მეტყველებდა თუ მცირედ აღუჩნდა¹⁾. ზე ჭრქუაჲ ადილე ათი დრასჭკანი. ზე იგი ჭგონებდა თუ ეცინის მას. ზე დაუკვრდა ზე კიდევ ჭრქუაჲ მეტყველმან — ადილე ათხუთმეტი. ზე მან არა რაჲ მიუგო, არამედ იცინოდა კიდრე ოც-ზე-ათამდე, ზე ორმოც-ზე-ათამდე მისცემდა მას დრასჭკანსა. მასშინ მიმსუიდეკელმან განიზრასსა თავსა შორის თვისსა, უკეთუძცა არა იყო ქვა ესე დიდისა რაჲსამე ფასისა, არამცა მოეცა ორმოც-ზე-ათი დრასჭკანი ჩემდა. დაიწყო დამძიმებად²⁾ ფასისა

ცა: ჭანდრაკთა (შახმატი), ნარდთა და ყოველთა სამორინოთა (სახლი მენარდეთა) თამაშობა და ოროლთა მრავალ გვარად ბრუნებასაცა—მღერად იტყვან. ფუნდრუკი არს ვაჟთა მიერ სრბოლა (რბენა), ხლდომა (ხლტომა) და სხუანი მრავალნი სახენი საკისკასონი (მსწრაფად მქცევ); ხუნტრუკი არს ქალთა მიერ ფუნდრუკი, ძალისაებრ მათისა; რო კვაარს: სამაჲა (შუშპარი) ცეკვა, ბუქნა, კოჭა, ფერხული. მგრგვალთა წყობა და რამდენიცა ებანთა (დაფი) და ფანდურთა მიერ იქნებიან; შექცევა არს ესენიცა: კენჭებითა, ჩხირებით, ვეგითა (კოჭითა) და სხვათა ღონისძიებითა ქმუნვანი განიქარვონ. (საბ. ლექს. 117 გვ.).

ზოგიერთი ვაჟბატონები კიდევ იტყვან სიღარიბეს ქართულის სიტყვიერებისასა?!

¹⁾ ცოტად ეჩვენა, იცოტავაო.

²⁾ ძვრად დაფასება.

მისისა. ხოლო მეთვალყმან მოსცა მას სამასი დრაჰკანი, & მასინ მისცა ჭკა იგი მას & წარვიდა ცოლისა მიძარ თვისისა განმხიარულებული. & ჰკითხვდა ცოლი თუ რაოდენად განჭყიდე? ხოლო მან უხკენა სამასი დრაჰკანისა ოქრო & ვეცხლი—ესოდენად განვიდე. | ხოლო კეთილ მორწმუნე დედაკაცი იგი კაცთ მოყვარებასა ღმრთისასა განკვრდებოდა & აღიდებდა სახიერებასა მისსა. & ეტყუდა ქმარსა თვისსა „ჰხედაკა ღმერთსა ქრისტიანეთასა რაბამ¹⁾ სახიერ არს & კაცთ მოყვარე? ვითარმედ არა თუ ორმოც-ღ-ათი, არამედ უმეტესიცა მოგცა შენ. უწყოდე, უთვალე ჩემო, არა არს სსჟა იმერთი, არცა ცათა შინა არცა ქუჩყანასა ზედა, არამედ იგი მხოლოდ არს ღმერთი ჭეშმარიტი. & მიიღო ქმარმანცა ნათლის ღება და იქმნა ქრისტიანი. & აღესრულა სატყუა მოციქულისა ვითარმედ „განწმდების ქმარი ურწმუნო ცოლისაგან მორწმუნისა“. & ამიერიდგან ჰყოფდა გლახაკთა ზედა მოწყალეებასა. რამეთუ მოწყალეებისა მიერ ჰზოვა ნათელი ჭეშმარიტებისა & აღიდებდა ღმერთსა ჩუჩნსა უკუნითი უკუნისამდე.

¹⁾ თუ რაოდენად.

თხრობაჲ 5.

ვითარმედ გლახაკთ მოწყალოე ას წილად მიიღებს.

ყო კინმე კაცი ისრუსაღიმს შინა სახელით სოზონ, რომელი კიდოდა შორის ქალაქისა და ჭყოფდა მოწყალებადსა გლახაკთა ზედა. და შეემთხვა გლახაკი შეჭირებულნი. განიძარცვა სამოსელი თვისი და მისცა მას. და მას ღამესა იხილა განკურება, ვითარმედ იყოფოდა სახლსა შინა საკურებლსა, ფრიად შუბნიერსა, რომელსა შინა იყო ხათელი დიდი და ბრწყინვალეობა თუალთ შეუდგამი. და იხილა სამოთხე შუბნიერი ნერგნი, ძრავალ რიგნი და პირად-პირადად ხილნი და ყუაჯლნი ძრავალ სუნელნი. ხოლო ხენი ირხეოდის და ჭფომოდეს¹⁾ კეთილთა სუნელთა და ისმოდა გალობაჲ²⁾ ყოკლად შუბნიერი ტკბილი და

1) (ფშვა—სუნელების დენა).

2) გალობა. შესახებ ამ ლექსისაჲ, და სხვათა მრავალთა ისევე უნდა მოვხსენოთ, რაჲცა წარმოითქვა ჩუენ მიერ შესახებ „კლიტისა“ იხილე მეორე თავ, გვ. 118, სხოლიო პირუტლი). ჩუენი დიდ ბუნებოვანი სიტყვებეა დაეცა და დაცემული კუალად

ღ სწავლელი. არა იყო დუმილი გალობისა, არამედ სასმენელ იქმნებოდა კმაჲ იგი ქრესტიანით ცამდე. ზ აჴა დიდებითა დიდითა მოკიდა გინმე ზ ჴრქუაჲ სოზონს „შემომიდეგ

ეცემა ჩუბნისავე დაუდევრობისა და ზარმაცობის მეოხებით: ლექსთა უმნიშვნელ-შეუფერებითა ხმარებისა გამო უადგილო-ადგილას, საკუთარის ვნებისა გამო, რომ ახალი რამ მეც შევიტანო სიტყვიერებაში. ქეშმარიტების აღსადგენად განვიზრახეთ თვთოეულის უმართებულოდ ნახმარს ლექსს მიუწეროთ ხოლმე მთელი შენიშვნა.

მე ვგონებ, რომ არც ერთ ხალხს არ აქვს განმამსხვავებითი ლექსი გალობისა, სიმღერისა და მღერისა როგორც ქართველებს. შესახებ მღერისა, მოვიხსენიებთ ზემოთ. გალობა — ანგელობა, ანუ ანგელოზობა დაღადებითი. აი რას სწერს საბა. „გალობაჲ, არს თვისისაებრ უკუტ სიტყვს კმაჲ რაჲმე ტკბილად თქმული მადლობად; გალობა არს ღმერთისა მეტყუტლების მადლისა ხედვისა მქონებელი იყოს; გალობა არს კმაჲ ავაჯიანი, შეწყობით აღტყვებული, თვინიერ ორღანონისა, გინა ორღანოთა და მწყობრითა; გალობა არს მართლ-მადიდებლობითა ღმრთის — მეტყუტლება, რომელი თავთ თვისით იწვრთიდეს შეწირვასა, ღუთისასა და სულისა სრულისა ჳსიმე. სიმღერა — მსოფლიო კმონებათა, სხჳსა და სხჳსა კმითა. საბ. 402 გვ. მღერა ზემოდ არის ამოწერილი. უნდა ვიმედეულებდეთ რომ ჩუბნი ახალგაზდა მოღვაწენი კეთილად ისარგებლებენ ძუტლის წიგნების მარცვლ-წყობილებითა და აუხვევენ გზასა ლექსთა ულაგო-ალაგ უმნიშვნელო ხმარებასას: „ეკლესიაში კარგად იმღერეს“, „მშვენიერი სასულიერო სიმღერები“, „ლოტბარობით იმღერეს ეკლესიაში“, „სიმღერა იგალობეს“ და სხვანი მრავალი. სიმღერა — გულის სიმთ ჟღერაჲ და არა გონებისა; გალობა — გონებას აღამაღლებს უზენაესისადმი, სიმღერა აათრთოლებს გულსა და გრძნობასა მისსა.

რედ.

მე!“ ჭ მივიდენ გოდოლისა¹⁾ მიძართ ოქრომასა
 ჭ უჩვენა მას სსკანი ბჭენი განსმულნი²⁾, ჭ
 ჰალატნი დიდად შუჭნიერნი³⁾ ჭ ძურ ფასითა
 მარგალიტითა შემკობილნი. ჭ მისედნა რა
 მუნ სოზონ, აჭა გამოვიდეს ჰალატით კაცნი,
 ვითარცა ოქროს ფერთოსანნი, მწეებრ მნა-
 თობნი ჭ ეპურათ კიდობანი ოქრომასა. ჭ
 დასდგეს პირის-პირს წინაშე სოზონისა.
 ჭ ელოდენ უდიდებულესსა ვისმე მოს-
 ლვად. ჭ აჭა კაცი ყოვლად შუჭნიერი ჭ ყო-
 ვლად დიდებული, გამობრწყინდა ჭ ურიცხუნი
 ანგელოზნი მის თანა. ჭ უბრძანა დიდებულ-
 მან მან ანგელოზთა „უჩვენეთ კაცსა ამას,
 რომელმან შეიწყალა გლახაკი!“ ჭ განაღეს
 კიდობანი იგი ოქრომასა ჭ აღმოიღებდეს

1) მაღალი კოშკი.

2) გაღებულნი.

3) ანუ ლამაზი. ესეცა განიყოფების ესრედ.: კეკლუ-
 ცი არს სახე უკლებელად განწყობილი, კეკელა—სი-
 ლამაზესა და მოხდომისა მცდელი; მწყაზარი—სილამა-
 ზეზედ მეტი, გინა სიკეთეზედა. შუჭნიერი—ყოვლის
 კეთილით შეფერებული; სანდომი—კეკლუცი იყოს თუ
 დუხჭირი (ავ თვალადი) მაშინაც კაცს სანახავად ია-
 მოს, სახნიერი—რომელსა ყოველი სახე გაწყობალი
 ჰქონდეს და საქმითაც კეთილის საქმის მომკმედი იყოს;
 პაეროვანი—რომელ ხატ-კეთილობით მოხდომილი
 იყოს. საბ. 157 გგ.

ჰერანგთა ჭ შესამოსელთა სამეუფოთა. ჭ
 ჭრჭყაჲ სოზონს რომელი იგი უბრძანებდა
 ანგელოჲთა „იცნობასა ამათ?“. ხოლო მან
 ჭრჭყაჲ— არა ღირს ვარ ახრდილთაცა მათთა-
 ცა მისედუად, უფალო! ხოლო იგი ეტყუდა
 „აჭა ისილე, რადოდენი კეთილნი განგემზადე
 შენ, ერთისა თვის საბლარდნელისა¹⁾, რომე-
 ლი შემოსე მე, რაყამს²⁾ მისილე შიშუჭლი.
 წარკედ უგუჭ ჭ ჭყოფდე ეგრეთვე, ჭ მო-
 გეგოს შენ ას წილად ჭ ცსოკრებაჲ საუკუნო
 დაიმკვდრო!“ ჭ მიუგო შიშით ჭ სინარუ-
 ლით შეპყრობილმან სოზონმან „უფალო ჩე-
 მო! ესრეთ არსა, რომელნი ჭყოფენ წყალო-
 ბაჲსა გლახაკთასა?“ ხოლო მან ჭრჭყაჲ, ჭე!
 რათა ყოველმან, რომელმან ჭყოს წყალობაჲ,
 ას წილად მიიღოს ჭ ცსოკრებაჲ საუკუნო
 დაიმკვდროს“. ამასცა გეტყუ შენ, სოზონ!
 ნუ შეინანებ მოწყალებისა თვის, ნუმიცა აყუჭდ-
 რებ გლახაკსა, რათა არა სასყიდლისა წილ-
 ლრკეტი ზღვევა მიიღო!“ ხოლო ესე რაჲ ეს-

1) შესამოსელი.

2) როდესაც.

მა სოზონს, განიფრთხო ჩვენებისაგან და განკვრდებოდა თავსა შორის თვსსა საკვრველისა ამისხილვსა თვს. და ჭსთქვა, ვინათგან ესრეთ მეტეოდა მე უაღლი ჩემი, მეორეცა ესე სამოსელი ჩემი გლახავსა მივსცე და მეორესაცა ღამეს იგივე ჩვენებაჲ იხილას. სოლო აღსდგაჲ სვალისად და ყოველი მონაგები თვისი განუყო გლახავთა და იჴმნა სრულიად სოფლისაგან და იჴმნა მონაზონ და აღსსრულას ბრძანებაჲ უფლისაჲ ვითარმედ „უკეთუ გნებაეს სრულყოფად, განყიდე მონაგები შენი და მიეცე გლახაკთა, რათა გაჴუნდეს საუნჯე ცათა შინა; და აღიღე ჯუარი და შემომიღეგ; მე“¹⁾ და დაჴყენა დღენი ცხოვრებისა თვისისანი უღაბნოსა შინა მრავლითა მოღვაწებითა. სათნო ეყო ღმერთსა, და სრულსა საზომსა²⁾ მიწვენილმან, მოიღო ღმერთისაგან მადლი სასწაულთ მოქმედებისა. და ნიშებ შემოსილი, ზატოოსანი სოზონ, უფლისაჲ მიმართ მიიცუაჲს. და ნანდვლვე ას წილად მიღო სასყიდელი ქრისტლის საქმისა თვისისა და

¹⁾ ლუკ. 18, 22.

²⁾ საზომისა შესატყობი.

ცხოვრებად საუკუნო დაიკვდრა. ხოლო მსმენელი ამის საკვრეულებისანი კვბადვდეთ ჩუქნცა, ძმანო, სათნოებადსა მისსა და ვიქმოდეთ ძალისაებრ ჩუქნისა გლახაკთა ზედა მოწყალებადასა, რათა ჩუქნცა შეწყალებულ ვიქმნეთ ღმრთისა მიერ. ერთისა წილ ასი მოვიღოთ და ცხოვრებად საუკუნო დაიკვდროთ და ვადიდებდეთ წყალობისა ჯერძმინებელსა მამასა და მხოლოდ შობილსა ძესა და ცხოველსა მეოთველსა სულსა წმიდასა, რომელსა შუქნის ყოველი დიდება ჰატოვი და თაყუანის ცემა აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე ამინ.

დასასრული მესამე თავსა.

იბეჭდება და მალე გამოვა მეოთხე თავი „სინანულისათვის განათლებულთა და ღმობიერებისა“.

301/36

5
7

ფასი 15 კაპ.